

๑

“ผมรักคุณ”

ชายหนุ่มบอกอย่างหนักแน่น ให้แสงอาทิตย์อัสดงริมหาดทรายขาว และทะเลยามเย็นเป็นพยาน ดวงตาของเขายังจ้องหญิงสาวในอ้อมกอด ไม่เคลื่อนไปไหน สบตานิ่งสื่อให้รู้ถึงความในใจ แล้วรอยยิ้มหวานของเธอ ก็ค่อยๆ คลี่ออกอย่างเชื่องช้า

เขาไม่ปล่อยให้เธอหันหน้าซ่อนความขวยเขิน ชายหนุ่มค่อยๆ เชยคาง ช้อนใบหน้าหญิงสาวให้สบตากันไว้ ประสานสายตาให้ความรักที่ล้นออกมาจากหัวใจลือออกไปทางดวงตา แล้วค่อยๆ โน้มใบหน้าเข้าหา ตะทะปลายจุมพลลงบนแก้มเปล่งปลั่ง ก่อนแนบกลีบปากบางอย่างละมุนละไม จุมพิตอย่างอ่อนหวานและเชื่องช้านั้นจนกว่าจะได้ยินเสียง

“คัต!”

คำเดียวสั้นๆ หยุดทุกสิ่ง ทำลายบรรยากาศแสนหวานเมื่อครู่ที่เขาบรรจงสร้างขึ้นมา แล้วหญิงสาวในอ้อมแขนที่เคยแสดงให้เห็นว่ารักกันปานจะกลืนกินอยู่เมื่อครู่ นั้น ก็ใช้สองมือผลักอกเขาเต็มโครม เล่นเอาชายหนุ่ม

แทบจะเสียหลักล้มลงบนพื้นทราย

“ไปกินปลาร้าเผ้าค้ำปีทีไหนมา ไ้อ้บ้ายูธ!”

สาวสวยที่เคยสวมบทอ่อนหวานซึ่หน้าเขาอย่างกับองค์ลง แต่เอาเข้าจริงๆ ก็ไม่ใช่หรอก นี่ต่างหากคือองค์จริงของปีนปัทม์ ยายนี่นะหรือจะอ่อนแอสนิมสร้อยอย่างที่ชาวบ้านร้านตลาดได้เห็นผ่านหน้าจอ ไม่มีทาง!

“แล้วแกไปกินผัดสะตอทีไหนมา” พระเอกหนุ่มถามหน้าย่น ประคบปากกันรอบที่เท่าไรแล้วเขาไม่รู้ แต่รู้ว่ายายนี่เตรียมอะไรไว้อร่อยแน่ๆ

“ให้มันน้อยๆ หน้อยเถอะปัทม์ นางเอกบ้างอะไรไม่ยอมแบ่งปัน”

“แล้วแกเป็นพระเอกภาษาอะไรปากเหม็นขนาดนี้ ถ้ามจริงๆ เอะ ไ้อ้ยาสีฟันที่เป็นพรเซนต์อร์อยู่ที่นี่ เขาหลับหูหลับตาจ้างหรือไง”

“ไ้อ้ยนี้! หยุต!”

พอมีคนตะคอกห้ามมวย ก็เหมือนฟ้าผ่าลงกลางหัวคนที่แยกเขี้ยวใส่กันเมื่อครู่ เขายอมหยุดตามคำสั่งของป้าเจ๋งซึ่งเป็นผู้กำกับ ไม่อย่างนั้นคราวหน้าอาจจะไม่ได้ทำงานด้วยอีก แม้จะมีชื่อเสียงหรือฝีมือมากเพียงใดก็ตาม

“เถียงกันอยู่นั่นละ เถียงตั้งแต่เล่นเรื่องแรกจนมาเล่นเรื่องนี้ เมื่อไรจะเลิกเถียงกันเสียที โตก็โตมาด้วยกัน ดังก็ดังมาด้วยกัน กัดกันอยู่ได้”

“ก็นายยูธแกล้งหนูก่อนนี่คะป้า! จะเข้าจากจูบที่ไร มันกินของเหม็นเน่ามาจูบหนูทุกที”

“แล้วกลืนสะตอกลิ้นกะปีทีแกพ่นออกมานั่นคืออะไร ไ้อ้วิธีเหม็นๆ นี่ ฉันก็เรียนรู้มาจากแกนั่นแหละ!”

ยุทธการย่นหน้าใส่ เขาอาจจะเป็นสุภาพบุรุษได้กับผู้หญิงทั้งโลก แต่ไม่ใช่กับปีนปัทม์แน่นอน เพราะเจ้าหล่อนก็ไม่เคยเป็นสุภาพสตรีกับเขาเลย

“ป้าเจ๋งคะ ถ้ามันยังแกล้งหนูอยู่แบบนี้ เรื่องหน้าหนูไม่เล่นกับมันแล้วนะคะป้า คู่จิ้นคู่จิ้นไม่เป็นมันแล้ว”

“อย่ามาทำปากดี ถ้าพวกหล่อนไม่เล่นละครด้วยกันแล้วไม่เสียตาย

รายได้หรือใจ รับงานคู่กันโกยเงินปีละเป็นล้านๆ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าเธอจะหมดความอดทนกับนายยูทธรณ์ะปัทม์”

ป้าเจ้งที่นางเอกสาวอุตส่าห์ฟ้องไม่ได้เข้าข้างใครเลย เพราะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ทำเอาคนโดนรู้ทันหน้าเหยไปเลย

เขาเองก็ไม่รอด โดนผู้กำกับร่างใหญ่ซึ่งตาใส่เหมือนกัน

“เธอก็เหมือนกันยูทธรณ์ จะไม่หาเรื่องแกล้งกันหยาบคายไม่ได้หรือไถ่ อยู่กันมาตั้งนาน ยังไม่รู้อีกหรือว่าถ้าเธอไม่เริ่ม ปัทม์ก็ไม่ร้าย”

“ແหมป้า ผมจะร้ายกับปัทม์ได้ยังไถ่” เขาพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน แต่ยังมีมองยายคนซีฟองด้วยความหมั่นไส้

“จริงๆ แล้วยุทธรณ์จะตายไป ไถ่ๆ ก็เห็นว่าอยู่กันมานานตั้งแต่ปัทม์มันคับใจจนตอนนี้คับซี...สวายนัดนี้สงสัยผ่ายันซี”

“ผ่าหมาในปากเกสิ!” ปิ่นปัทม์สวนเสียงดังจนตาเหลือก

ชายหนุ่มก็รู้ว่านางเอกสาวคนงามรับงานแทบทุกวัน ไม่มีเวลาไปให้หมอที่โรงพยาบาลยันซีหรือหมอที่ไหนได้ลงมีดผ่าตัดแน่ รู้ทั้งรู้ว่าทั้งหมดนี้ของแท้แม่ให้มา แต่มันอดไม่ได้จริงๆ ก็ไถ่ใช้ให้เธอคิดจะสละเรือทั้งให้เขาลอยคอ ทั้งที่พวกเขาตั้งคู่กันมาตั้งแต่อายุยี่สิบเอ็ด แคลตติงครั้งแรกก็ถ่ายคู่กัน จะมาทั้งกันอย่างนี้ไม่ได้!

ดูเหมือนนางเอกสาวคงไม่อดทนกับลูกๆ ผู้แสนน่ารักในปากเขาอีกแล้ว ปิ่นปัทม์คว้ากระตักโถเลี้ยงของทีมงานมาสาดโครมใส่เขาเต็มแรง แต่ต้องเสียใจด้วยนะ ด้วยหลักพิลิสส์ที่ร่ำเรียนมา เขาเลยโยกตัวหลบวิถีมวลน้ำหวานจากมือคนสวยได้อยู่แล้ว

“คุณโถ้ต!”

‘เปี้ยกเองยังจะดิเสียวกว่า!’

ยูทธรณ์ได้แต่อึ้งก็มก๊ คนอื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ก็เงยบกริบเหมือนไต้กิ้น ไม่ต้องถามถึงมื่อดีที่หมายจะสาदन้าใส่เขาแต่พลาตเป้า รายนั้นนึ่งเป็นผีจิ้นโดนยันต์เปะหน้าผากไปแล้ว คนสวยถึงกับอ้าปากค้างตาเหลือกโปน

บางที่เธออาจรู้สึกว่าการนัดในวงการบันเทิงได้ดับวูบไปเรียบร้อยแล้ว

“อะอะไวยวายเสียงดังแล้วยังมาสาदन้าใส่กันอีกหรอ”

ไม่มีใครกล้าตอบคำถามของคนที่มาจับเคราะห์แทนเขา ยุทธการก็คิดแล้วคิดอีกว่า จะพูดคำไหนให้น่าฟังที่สุด เพราะกลัวว่าหากพูดให้ผู้ชายคนนี้โมโหขึ้นมา แล้วจะพาทำให้ปิ่นปัทมหมดอนาคตไปจริงๆ

ทศเทพยกมือปาดน้ำไอเลียงเหนียวๆ ออกจากหน้าผาก ทั้งที่มันไหลมาเปื้อน เปียกจนชุ่มмокแล้ว ยุทธการขลุ่ยเกรียว เพราะผู้ชายคนนี้เป็นลูกของคุณแดนสรวง ผู้ถือหุ่นอีกรายของสถานีโทรทัศน์ที่เขาจับปิ่นปัทมสังกัดอยู่ มีอำนาจในมือไม่น้อยและดูแลด้านละครโดยตรง

ทุกคนรู้กันดีว่าทศเทพช่วยงานพ่ออยู่ ถ้านางเอกสาวมีปัญหากับผู้ชายคนนี้ขึ้นมา มีหวังได้หาอาชีพใหม่แน่ๆ

“ผมขอโทษครับคุณทศ” ยุทธการคิดว่าคำนี้จะดีที่สุด “ผมกับปัทมหยอกกันเล่น ปัทมไม่มีเจตนาจะทำให้คุณทศเปียกเลยนะครับ”

“ผมจะมาบอกว่าอีกสักพักนักข่าวจะมาสัมภาษณ์ในวันปิดกล้อง ขอให้พวกคุณเตรียมตัวกันด้วย”

ทศเทพบอกเสียงเย็น พูดเหมือนจะไม่โกรธแต่อารมณ์คงกรุ่นๆ อยู่ แต่ถ้าเขาแก้ปัญหานี้ให้ได้ บางทีคนตัวเปียกอาจจะพอใจ และนี่ก็เหมือนโอกาสยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว จัดเลยก็แล้วกัน!

“หนูดีๆ มาหาพี่หน่อย” ดาราหนุ่มเรียกเสียงใส แล้วน้องสาวแท้ๆ ของเขาก็รีบเข้ามาหาอย่างรวดเร็วทันใจด้วยสีหน้าแช่มชื่น เขาบอกต่อว่า “ช่วยหาเสื้อผ้าเปลี่ยนให้คุณทศหน่อยสิ ผ้าเช็ดตัวด้วยนะ”

“อะ” สาวน้อยวัยยี่สิบปีรับคำสั่งๆ ด้วยใบหน้าแดงก่ำ น้องสาวของเขาคิดอะไรอยู่ยุทธการรู้ดี

ยุพดีติดตามเขาไปทำงานอยู่เป็นประจำ จนเจอทศเทพบ่อยครั้ง เพราะผู้ชายคนนี้จะลงมาคุมงานภาคสนามเมื่อดาราดังต้องออกสื่อในนามของช่องด้วยตัวเองอยู่เสมอ เพื่อดูแลภาพลักษณ์ของงานละคร เรียกได้ว่า

หากมีงานที่ทำในนามสถานีโทรทัศน์นี้ที่ไหน ทศเทพก็จะอยู่ที่นั่น

แน่นอนว่างานใหญ่มักมี 'ตัวท็อป' อย่างเขาอยู่ด้วย เจอกันบ่อยๆ เข้า มีหรือเขาจะดูไม่ออกว่ายูพดีคิดอย่างไรกับผู้ชายคนนี้ และถ้าทำให้น้องสมหวังได้ พี่ชายก็ยิ้มแก้มปริอยู่แล้ว

“ແหม...แผนสูงนะยะหล่อน”

หลังจากทศเทพยอมตามยูพดีออกไปเปลี่ยนเสื้อผ้า คนรู้ตัวว่ารอดก็กลับมามีปากมีเสียงอีกรอบ

“นี่คิดจะซุบซุนคุณทศมาเป็นน้องเขยเลยหรือไง” ปิ่นปัทมถาม

“เสียงดังน่า” คนแผนสูงซึ่งตาใสแม่คนรู้ทันเขาไปเสียทุกเรื่อง “ฉันไม่ได้หวังอะไรมากไปกว่าให้หนูดีสมหวังหรอก”

“แต่ถ้าแผนแกลสำเร็จ หนูดีก็สะใภ้ของช่องเลยนะ” ปิ่นปัทมทำหน้าเหมือนคำนวณตัวเลขตอนเล่นไพ่ดัมมี ทำให้เขาต้องมองอย่างติดตาม

หญิงสาวเอ่ยต่อว่า

“จะว่าไปคุณทศก็โพรไฟล์เลิศเลอเข้าข่ายสามีแห่งชาติ คิดจะจับต้องเล่นใหญ่นั่นนะ มาทำเป็นมดแดงแฝงพวงมะม่วงไปวันๆ อย่างที่หนูดีเป็นอยู่นี้ ฉันว่าน้องสาวแคงได้กินเหหัวแน่ๆ”

“แต่ถ้าแกช่วยฉันจีบคุณทศให้หนูดี ฉันจะสมนาคุณแกอย่างงามเลยนะ”

“ฉันว่าฉันจีบเองจะงามกว่านะ”

“ปัทม!”

นางเอกสาวทำล่อยหน้าล่อยตาแล้วสะบัดหน้าหันหลังให้ เส้นผมยาวสลวยพลิ้วไสวสมศักดิ์ศรีพิธีเซนเตอร์แชมพูยี่ห้อดังที่ครองตลาดทั่วโลก จะว่าไปปิ่นปัทมก็สวยจนถึงขั้นโกอินเตอร์มาหลายหน แบรอนด์ดังระดับไฮเอนด์ใช้งานแม่คุณอยู่บ่อยๆ เดินพรมแดงมาก็หลายครั้ง นิสัยใจคอหน้าว่าใช้ได้ ถ้าเธอคิดจะจีบทศเทพจริง มีหวังน้องสาวเขาชิตชัยชนิดตกท้องร้องแบบไม่มีทางได้ไผ่ลั่นขึ้นมาอีกเลย

“ป้าเจ๋งคะ นักข่าวที่คุณทศนัดให้มาสัมภาษณ์เรามาถึงแล้วนะคะ หลายสำนักเชียวนะ”

ยังไม่ทันที่เขาจะได้เคลียร์กับปิ่นปัทม์ นางเอกสาวก็หันขวับกลับมา เพราะทีมงานมาบอกว่างานในวันนี้ยังไม่เสร็จ

“จ๊ะๆ” ป้าเจ๋งรับคำอย่างรู้งาน ก่อนหันมาบอกนักแสดงนำทั้งสองคน “เอาละ พ่อคุณแม่คุณช่วยทำหน้าที่ๆ แล้วออกไปหานักข่าวกับฉันหน่อย”

“เอาใจดียุทธ” ปิ่นปัทม์ถามเสียงใส คนเจ้าคิดเจ้าแค้นที่แกลังกันอยู่ เมื่อครู่หายไปแล้ว เพราะรู้ดีว่างานและเงินกำลังเดินทางเข้ามาหา

เพราะสัมภาระครั้งสุดท้ายที่พวกเขาปล่อยให้ฝ่ายหญิงคุมเกม มาคราวนี้ เขาต้องแสดงความคิดเห็นบ้าง จะได้ถือว่าทำงานร่วมกันเป็นอย่างดี

“ช่วงนี้ละครยังไม่ออนแอร์ ฉันกับแกยังไม่ค่อยมีกระแสคู่ เอาเป็นว่างอนกันนิดๆ ให้นักข่าวสังเกตเห็นแล้วกัน เขียนข่าวร่ำวานลักหน้อยเพื่อมีอีเวนต์จ้างไปออกงานคู่ ค่าตัวแพงกว่างานเดี่ยวนะ”

“ถ้าอย่างนั้นให้ป้าเจ๋งยืนตรงกลาง” ปิ่นปัทม์เห็นด้วยกับเขา “แกทำหน้าที่บ้างนิดๆ ส่วนฉันไม่มองหน้าแก โอเค?”

“เอาที่พวกเธอสบายใจเลยแล้วกัน”

ป้าเจ๋งระอาหน่อยๆ ยอมทำตามแบบขอไปที คงรู้ดีว่าถ้าพระนางที่สังคมรับรู้ว่าแอบคบกันอยู่ลับๆ มีข่าวระหองระแหงกันจะช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้ละครเข้าไปอีก อย่างว่านั่นแหละ แพนละครลุ่นให้เขาลงเอยกับปิ่นปัทม์มาตั้งหลายปี และทั้งคู่ก็รู้ว่าหากมีข่าวรักกึกกักก็จะโกยเงินเพิ่มได้อีก จึงไม่มีใครปฏิเสธ พอถูกนักข่าวถามเข้าหน่อยก็จะตอบคำตอบเดิมๆ ว่า

‘เราไม่จำเป็นต้องรู้ว่าคบกันแบบไหน แต่เขาคือคนสำคัญที่สุด’

ก็ใช่นะสิ ถ้าปิ่นปัทม์ไม่มีเขา หรือเขาไม่มีเธอ ใครจะมาช่วยกันโกยเงินเข้ากระเป๋า แต่ถ้าจะให้ตอบตรงๆ ยุทธการกับอกเต็มปากว่า นอกจากจะเป็นเพื่อนที่รู้ใจรู้ฟงกันดีแล้ว ต่างคนต่างก็เป็นตัวทำเงินทำทองของกันและกัน

นั่นแหละนิยามของเขากับนางเอกสาวที่กำลังให้สัมภาษณ์คู่กันอยู่ในตอนนี้...

ข่าวที่คุ้งขึ้นมานับว่าได้ผลตามที่ต้องการ นักสืบออนไลน์ร่วมมือร่วมใจชุดเผือกกันใหญ่ ว่ายุทธการกับปีนปัทม์ยังรักกันดีอยู่หรือเปล่า

แต่ปีนปัทม์ร้ายกว่าเขาหลายเท่า เพราะเธอชิงตัดหน้าโหมกระแสให้ระอุไปทั่วเว็บไซต์ ‘เผือกพันธุ์ทิพย์’ ตอกย้ำข่าวให้น้ำเน่าคล้ำน้ำตาเข้าไปใหญ่ เขาเพิ่งรู้ตัวตอนเปิดตาเห็นอินสตาแกรมของแม่คุณที่ลงรูปชวนให้คิดเป็นภาพสีเทาหม่นรูปน้ำฝนเกาะพราวที่หน้าต่างที่ดูเหงาจับใจพร้อมกับคำบรรยายใต้ภาพว่า *อยู่กับตัวเอง ทำเอาซาโซเสียละสำระสาย รีบเช็กข่าวกันใหญ่*

ส่วนพวกที่กระตือรือร้นแหกกระแสนี้แหละ เพราะอยากเชียร์ให้เลิกกัน ก็จะไปที่เพจ ‘ปากแดงตะแดงเม้าท์’ พระเอกหนุ่มสุดฮอตจะโสดให้สาวๆ คนอื่นมีสิทธิ์บ้างทั้งที ดูเหมือนแอตมินเพจนี้จะเป็นแฟนคลับตัวยงของเขาเสียด้วย

แต่เหรียญมีสองด้าน สะพานมีสองฝั่งเสมอ อีกฝั่งมีคนเข้ามาวิจารณ์บอกว่าคู่ของเขากับปีนปัทม์ ‘ปลอม’ เลิกสร้างภาพกันเสียได้ก็ดี พอเล่นข่าวจนมีหลายกระแส นักข่าวก็มีคนโดนโยงว่าเป็นมือที่สาม กลายเป็นเรื่องใหญ่ในข้ามคืน เพียงเพราะเขากับปีนปัทม์ไม่มองหน้ากันตอนสัมภาษณ์เท่านั้นเอง

ส่วนอีกกระแสนี้ยุทธการออกจะระอา ด้วยความที่ตัวเขาเป็นคนหน้าหวาน ตาโต คิ้วเข้ม จมูกโด่งสวยเข้ากันดีกับปากรูปกระชับสีแดงระเรื่อแก้มผิวยังขาวผ่องเป็นของโย งามครบเครื่องกว่าผู้หญิงบางคนเสียอีกหลายคนเลยตราน้ำว่าเขาคือเกย์ ปีนปัทม์จับได้จึงกลายเป็นเหตุเลิกรา

ยุทธการส่ายหน้าไล่ความคิดนี้ เขาไม่เห็นด้วยว่าแค่หน้าหวานแล้วต้องเป็นเกย์เสมอไป ต่อให้หน้าโหด ผิวกะดำกระด้าง หรือหนวดรุงรัง

ยิ่งกว่าองค์ลีมาลก็เป็นเกย์ได้ทั้งนั้น ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย

ส่วนความเห็นที่บอกว่าเขานอกใจปิ่นปัทม์หันไปกิ๊กกับนางแบบสาวหน้าใหม่...นี่ลืมนำพียงขึ้นมาน้อย แบบนี้สมศักดิ์ศรีของดีมีแต่คนอยากได้ ยุทธการก็พอจะยิ้มออก อ่านข่าวจบพระเอกหนุ่มผู้ได้ตำแหน่งขวัญใจมวลชนมาหกปีซ้อนก็ตัดใจวางสโมทโฟนลง แล้วคิดว่าเอาเวลาไปหาคำตอบสวยๆ เพื่อแก้ข่าวดีกว่า จะได้ดูหล่อทั้งกายหล่อทั้งใจให้บรรดาแม่ยกได้กรี๊ดกันต่อไป

แผนสร้างกระแสที่ไอยราวางให้เขากับนางเอกสาวตั้งแต่เข้าวงการใหม่ๆ ยังใช้ได้ดีมาถึงทุกวันนี้ เพราะเห็นคู่รักดาราที่เขารักกันจริงๆ แล้วพากันรุ่งโรจน์ ไอยราจึงสั่งให้เขากับปิ่นปัทม์เลียนแบบเพื่อจะได้ดังแบบนั้นบ้าง และได้ผลจริงๆ โภยเงินเข้ากระเป๋ากันจนนับไม่หวาดไม่ไหว

“พี่ยุทธ์ ทำข่าวเที่ยงให้กินหน่อย”

พอน้องสาวเรียกเสียงใส ยุทธการก็หันขวับ เลิกสนใจจะคิดอะไรต่อแม้กระทั่งสวนเย็นชื่นตาสดใสบาหลิที่พุ่มพุกมาก็เรียกความสนใจของเขาไม่ได้ เพราะโลกทั้งใบของเขาคือยุพดี น้องสาวคือคนสำคัญที่สุดในชีวิต

ยุทธการปรีชาครืออย่างไม่มีข้อแม้ เขารู้ดีว่าฝีมือทำกับข้าวของแม่บ้านไม่ถูกปากน้องสาว จึงรื้อตู้เย็นเอาเส้นหมี่หยกมาตั้งใจจะทำสุกี้ทะเล

แต่ก่อนลงมือยุพดีเดินเข้ามาเปิดขวดน้ำส้มคั้น เห็นพี่ชายเตรียมของไว้ น้องก็บอกว่าเอาเส้นเชียงไฮ้ แม้จะไม่ค่อยเข้ากันเท่าไรแต่เขาก็ตามใจน้อง คนเป็นพี่ชายเตรียมมือเที่ยงไปด้วยรอยยิ้ม ไม่ได้นึกถึงข่าววุ่นวายของตัวเองในโลกออนไลน์เพราะนั่นก็แค่การสร้างกระแส แต่ชีวิตจริงอยู่ตรงนี้ต่างหาก

ยุทธการดูแลน้องมาตั้งแต่พ่อกับแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ตอนเขาอายุสิบเจ็ด ใช้ชีวิตลำพังกับน้องสาวมานานแล้ว กระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยใกล้จะจบ ไอยราก็ทาบทามเขาเข้าวงการ ชายหนุ่มตกลงเพราะอยากได้เงินใช้จ่ายในครอบครัว ละครเรื่องแรกที่เล่นคู่กับปิ่นปัทม์ทำให้เขา

ดั่งเป็นพลูแตก จากดาวรุ่งกลายเป็นดาวโรจน์ และยังไม่มีคลื่นลูกไหนมา ล้มเขาลงได้ ตอนนี้อยู่ได้ด้วยฝีมือ หน้าตา และเกมการตลาดที่ วางมาเป็นอย่างดี เขาไม่เคยมีข่าวฉาว แต่ก็ไม่เคยทำให้ตัวเองเจ็บหายไ้ จากความสนใจของสังคม

ที่ยอมทำตามคำแนะนำของนักปั้นคนดัง สร้างกระแสกับป็นบัทม์ กอดคอกันดังมาจนทุกวันนี้ ไม่ใช่ว่าไม่เหนียว แต่ค่าตอบแทนก็หอมหวาน แล่นคุ่มค่า เงินบันดาลความสุสบายให้เขาได้และยังช่วยให้น้องสาวได้เป็น ดั่งเจ้าหญิงตัวน้อยๆ อย่างที่หวังไว้

“พี่ยาส่งคิวงานของสองสัปดาห์แรกในเดือนหน้ามาให้แล้วนะคะ”

หลังจากเสิร์ฟสุกี้ให้ น้องสาวก็บอกเขายิ้มๆ แต่สายตาเธอยังจ้อง แท็บเล็ตในมือเพื่อดูตารางงานให้พี่ชาย

“มีงานอีเวนต์สร้าง วันศุกร์นี้ไปซ้อมเต้นก่อนขึ้นมินิคอนเสิร์ตของ ช่องที่จะแสดงในวันอาทิตย์ และวันพฤหัสบดีหน้าพี่ยุทธ์ก็มีคิวซ้อมเพลงดาบ พุทธรุสวรย์กับอาจารย์ฤทธิ์ อ้อ! พี่ยาบอกว่าอีเวนต์ของวันที่ห้าเดือนหน้า ออกคู่พี่บัทม์ ให้พี่ยุทธ์กับพี่บัทม์ซ้อมตอบคำถามกันดีๆ ด้วย เรื่องข่าวนะ”

“เดี๋ยวบัทม์คงส่งบทมาให้พี่เอง”

“งั้นหนูตีเบิกเงินหน่อยนะคะ จะออกไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้พี่ยุทธ์งั้น นี่ ลีนเดือนมีงานเลี้ยงปิดกล่องกองละครด้วยนะ”

“ตัวเก่ายังใส่ไม่ก็ครั้งเองไม่ใช่หรอ”

“เสื้อผ้าออกงานไม่ว่าจะงานใหญ่หรืองานเล็กก็ใส่ซ้ำไม่ได้ค่ะ พี่ยาสั่ง มา ส่วนที่ใช้ไปแล้วก็ไม่ต้องห่วงหรอก หนูตีขายให้ร้านเสื้อผ้ามือสองไปหมด แล้ว ของแบรนด์เนมทั้งนั้น ขายไม่ยากหรอกค่ะ”

ยุพดีเสียงเข้มเหมือนไอยราที่เป็นเจ้านายสายตรงของน้องไม่มีผิด ตั้งแต่เข้าวงการมาไอยราก็ดูแลเขามาเสมอ บอกว่าเขานี้แหละคือช้างเผือก ที่คล่องมาได้จากคณะนิติศาสตร์ หน้าตาดี การศึกษาดี แบบนี้เป็นที่โปรดปรานของแมวมองตาเพชรผู้้น้อย่างยิ่ง

เมื่อเขาติดลมบนแล้ว ไอยราก็ไม่ค่อยประจบเท่าไร ดูແแค่เรื่องรับงาน ส่วนอย่างอื่นจะยกให้ผู้จัดการดาราในสังกัดมาช่วย ยุทธการเห็นว่าถ้าแค่จะมาดูแลกันก็ขอให้น้องสาวทำแทน จึงขอแต่งตั้งยุพดีขึ้นมา ทางไอยราก็ตอบตกลง

พี่ชายเลือกทางนี้ให้น้องเพราะอยากให้ยุพดีอยู่ในสายตาแม่เขาต้องไปทำงาน ตัดสินใจแล้วว่าเธอไม่ต้องเรียนต่ออุดมศึกษา และน้องสาวก็เห็นด้วย เพราะเขาส่งสารน้องที่ต้องอ่านหนังสือสอบ กลัวจะเครียดแล้วชักเหมือนตอนเด็กๆ แต่เขาให้น้องสาวเข้าคอร์สเรียนภาษา เรียนทำอาหาร ทำขนม ชงกาแฟ จัดดอกไม้ไปแทน อย่างน้อยก็มีวิชาติดตัว

“ถ้าอย่างนั้นพี่ฝากซื้อเสื้อถักสาม กางเกงเอวยางยืดและกี้อีแตะคู่ใหม่ด้วยแล้วกันนะ คู่เก่ามันเย็นแล้ว”

“หมวกสานที่ใส่ทำสวนนั้นก็เย็นแล้วละ แล้วอย่าไปเดินนอกบ้านอีกเชียว เดี่ยวหนูดีจะโดนพี่อัยดูว่าไม่ดูแลพี่ยุพธ”

“เหม...พี่ว่ามันใส่สบายดีออก แล้วก็แค่ใส่เดินออกไปซื้อขนมต้มที่ร้านใกล้ๆ บ้านเราเอง”

“แต่คนที่เจอก็ถ่ายรูปแล้วเอาไปโพสต์ในอินเทอร์เนตนี่คะ ดินะว่าแอตมินเพจปากแดงตะแคงเมาท์เป็นแฟนคลับพี่ยุพธ ไม่อย่างนั้นโดนแหวะแย่ ไหนจะบรรดาห้องเสื้อที่พี่ยุพธเป็นแบรนด์แอมบาสซาเดอร์ของเขาอีก เกิดงอนขึ้นมาแล้วไปจ้างคนอื่นแทนจะทำยังไง”

“อ้าวนี่ไ้ จะได้อีกกันไปเลยว่าพี่ใส่อะไรก็ดูดี เจ้าไหนมาจ้งก็ไม่ผิดหวังแน่นอน”

เขาเถียงแบบยกหางตัวเองนิดหน่อย น้องสาวเลยย่นหน้าใสอย่างเอี่ยมระอาจนคนเป็นพี่หัวเราะแห้งๆ แต่ยังเถียงอยู่ในใจว่าเสื้อผ้าแบบนั้นสวมสบายจริงๆ ถ้าไม่ติดว่ายุพดีอยู่ด้วย เขาคงแก้ผ่านอนนอกเขนกลางบ้านไปแล้ว กรุงเทพฯ ร้อนจะตาย ใครจะทนใส่สูทผูกไทเป็นพระเอกละครได้ทุกวัน

“ส่วนนี้ตารางไปยิมของพี่ยูทร์ค่ะ”

คุยกันอีกสักพัก ยูพดิกียื่นแท็บเล็ตให้เขาดูตารางที่นัดเทรนเนอร์ไว้

“หนูดีขอร้องเลยว่าห้ามลงพุงระหว่างถ่ายทำ ขอซิกซ์แพ็กแน่นๆ หน่อยนะคะ เรื่องนี้มีฉากที่ถอดเสื้อเยอะ”

“ครับๆ”

ยูทรการรับแท็บเล็ตจากน้องสาวมา ดูว่าวันไหนต้องไปยิม วันไหนต้องไปทำงาน แล้ววันไหนอยู่บ้านทำสวนได้บ้าง รู้ตัวตัวชั่วร้อน ใจก็ร้อนจึงชอบอยู่กับอะไรเย็นๆ อย่างต้นไม้ สระน้ำ และบ่อปลา ช่วยบำบัดอารมณ์ของเขาไม่ให้ร้อนจนเกินไป

หรือถ้าจะให้ดีขอวันหยุดยาวสักหลายๆ วันจะได้พักผ่อนไปเที่ยว เงินทองมีมากแล้วแต่อยากให้อูพดิกมีความสุขอย่างไม่มีที่สิ้นสุด วางแผนพาไปกินขนมที่เทศกาลชมดอกซากุระบานที่ญี่ปุ่นก็น่าจะดี

“เอว?”

เลื่อนดูภาพตารางการออกกำลังกายของตัวเองมาสักพัก ดาราหนุ่มก็หัวมวด

“พี่ต้องไปยิมกับคุณทศด้วยหรอ?”

“ค่ะ!”

สาวน้อยร้องขึ้นมา หน้าแดงเป็นลูกตำลึงสูงเพราะพี่ชายจับได้เต็มเปาว่าซ่อนรูปใครไว้ในแท็บเล็ต ทศเทพอยู่ในชุดที่โดนปั่นป่วนมัดโอบเอวเสียด้วย สงสัยน้องสาวของเขาจะแอบถ่ายตอนพาไปเปลี่ยนเสื้อผ้านั้นแหละ

“ท่าทางจะเป็นเอามากะน้องเรา”

แต่จะทำอย่างไรงานจึงสมหวังได้ ไม่ว่าวิธีไหนเขาก็ทุ่มสุดตัวอยู่แล้ว...

๒

“พี่ว่าหนูดีไปแต่งตัวใหม่ดีไหม จะไปชุดนี้จริงๆ เหรอ”

พี่ชายคิ้วขมวดตอนจะออกจากบ้าน เขาสวมแค่กางเกงยีนตัวใหม่กับเสื้อยืดสกรีนโลโก้ละครที่ทางทีมงานจัดมาให้ เป็นเสื้อคอกลมธรรมดาที่น้องสาวก็ได้ไปเหมือนกัน เพราะอยู่ในฐานะผู้ติดตามพระเอก

แต่ยุพดีเกิดวิญญูณดีไซเนอร์เข้าสิงอย่างไรไม่ทราบ เธอออกแบบเสื้อยืดธรรมดาให้กลายเป็นเสื้อแหวกหน้าเว้าหลัง อวดผิวขาวกระจ่างวับๆ แฉๆ ที่อยู่ใต้เนื้อผ้า กระโปรงยีนฟอกขาวนั้นก็สั้นจนพี่ชายใจคอไม่ดี ไม่อยากให้ผู้ชายในสถานเริงรมย์ได้มีโอกาสใช้สายตาทะเยอโลมน้องสาว แต่พอหักไปสาวน้อยก็หน้าอ แบบนี้จะยอมฟังเขาไหม

“หนูดีว่าสวย เคยเห็นดาราดูหนังทำกันเยอะเยอะ พี่ยุพธ์อย่าคิดมากเกินไปนะ”

“แต่พี่ว่าหนูดียังเด็กอยู่ ปล่อยสาวๆ เขาแต่งไปเถอะ”

“ไม่เด็กแล้วค่ะ หนูดีบรรลุนิติภาวะแล้ว” เจ้าตัวยืนยันแล้วยิ้มหวานอีกต่างหาก “ไม่ไปหรอก พี่ยุพธ์นะคิดมาก ไปกันเถอะค่ะ หนูดีไม่อยาก

เสียเวลาแล้ว”

‘ไม่เบื่อกี่ไม่ไป...’

ยุทธการพยายามทำใจแล้วบอกว่าตัวเองคงหัวโบราณเกินไป แฟชั่นสมัยนี้ก็อดนิคโศร်หน่อยเป็นเรื่องธรรมดา อีกทั้งยุพดีก็ดูแลตัวเองเป็นอย่างดีมาตลอด ขยับไปยิ้มออกกำลังกายพอๆ กับเขา รักสวยรักงามมาเสมอ มีของดีก็คงอยากอวดบ้าง แต่น้องเป็นสาวแล้วเขาก็ห่วงบ่นหวง ครั้นจะห้ามเข้มงวดก็กลัวจะโกรธ เอาเป็นว่าคอยดูแลอยู่ห่างๆ ก็แล้วกัน

ดาราหนุ่มขับรถมาถึงร้านอาหารที่นัดไว้ตอนทุ่มตรงพอดี เทียบรถแลกชัสติเงินยวงคันงามที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงไว้ที่ได้ต้นหลิวของลานจอดรถ เขาสอดสายตามองว่ามีไฉ่หีนหรือซี้เมาอยู่แถวนี้หรือเปล่า กลัวยุพดีจะลงรถไปเจอกับอันตราย แม้จะมีวิซามวยไทย ฟันดาบ ยิงปืน และขี่ม้าได้เพราะต้องไปเวิร์กช็อปเพื่อถ่ายละคร แต่เขาก็ไม่ยากใจใช้นักหรอกเพราะแปลว่าน้องสาวมีอันตรายจนพี่ชายต้องออกรง

แต่น้องคงไม่รู้ว่าเขาห่วง ยุพดียังยิ้มแย้มแจ่มใส ร้องเพลงคลอไปอย่างร่าเริงระหว่างก้าวขาลงจากรถ มุ่งเข้าสู่งานเลี้ยงปิดกล่องละคร ดาราหนุ่มก็เดินตามยุพดีเข้าไป เป็นร้านอาหารกึ่งบาร์ย่านลาดพร้าว มาเจอป่าแจ้งก่อนใครก็อ้อนเสียเลย แล้วถือโอกาสดวงแขนเดินเข้าไปพร้อมกันบรรยากาศในร้านครึกครื้นดี แต่สังเกตเห็นเลยว่ายุพดีชักจะคอยึดคอยาวเข้าไปทุกที

พี่ชายเดาใจน้องได้ไม่ยากเลย

“คุณทศมานั้นใหม่ครับป้า”

“มาสิ เดี่ยวจะมีสื่อมาตั้งหลายสำนัก ยังไงก็ต้องมาดูนั่นแหละ ก็รู้อยู่แล้วช่วงนี้ช่องโหมโพรโมตละคร”

พอเขาถามป่าแจ้งให้ น้องสาวก็ตาหวานขึ้นมา คงเพราะหวังว่าจะมาเจอทศเทพในงานนี้ ที่แต่งตัวสวยจัดเต็มเพื่อจะให้ไฮโซหนุ่มหันมามองหรือเปล่า

“นี่หล่อน”

นั่งอยู่สักพักปิ่นปัทมก็พุ่งเข้ามาหา ทำเอาเขางงอย่างคนไม่ทันตั้งตัว เพราะในร้านค่อนข้างสลัว ผู้คนก็มากมายจนถ้าไม่เพ่งก็เดาไม่ออกว่าใครเป็นใคร

“ได้อีเวนติ้งแล้วสินะ” นางเอกสาวคُبุญญเข้าประเด็นแบบไม่พูดพร่ำทำเพลง “สดๆ ร้อนๆ เลยแก พี่น้ำทิพย์เพิ่งโทร. มาบอกฉัน”

“วันที่ห้าเดือนหน้านั้นใช่ไหม”

ยุทธการรู้อยู่แล้ว และรู้ว่าแม่น้ำทิพย์กับไอยราจะเขม่นกันตามประสาคู่แข่งทางธุรกิจ แต่พอมีเรื่องเงินเข้ามาเป็นส่วนประกอบก็จุกปากรับงานด้วยกันได้

“เปล่า วันที่สองเดือนหน้าต่างหาก” ปิ่นปัทมบอกซ้ำๆ เธอซ่อนแวตาวาบใส่ไว้ไม่ได้ แม้ว่าจะอยู่ในแสงสลัวของคีนรีนเรจ “งานเปิดตัวห้างใหม่จ่ายหนักมากเลยนะแก ถึงขั้นเอาเราไปแทรกคิวขึ้นเวทีกับพี่เป๊ะ โซนโซค ที่จ้างไว้ก่อนหน้านี้ สงสัยเขาต้องคิดว่านักข่าวจะตามไปสัมภาษณ์ที่ว่าเรามีข่าวจะเลิกกันแน่ๆ ถึงจ่ายตัดหน้าเจ้าวันที่ห้า”

“ไหนเอามาดูซิ” เขาบอก

นางเอกสาวส่งสมาร์ตโฟนให้ดูตามที่ขอ หน้าจอเป็นคิวงานที่ได้มาจากผู้จัดการส่วนตัว เขาคิดว่าอีกไม่นานไอยราคงส่งให้เหมือนกัน ค่าตัวเจ็ดหลักแบบนี้ไม่ใช่ว่าจะได้กันบ่อยๆ ปิ่นปัทมนี้ตัวทำเงินทำทองของเขาจริงๆ

“เพราะฉะนั้นคีนรีนฉันกับแกจะไม่นั่งด้วยกันให้ใครมาถ่ายภาพคู่ได้เป็นอันขาด”

บอกมาอย่างนี้คนนั่งข้างๆ ก็หันขวับไปมองอย่างงุนงง แต่ก็ปล่อยให้นางเอกสาวคُبุญญพูดต่อ

“เก๋อย่าได้หลออะไรให้นักข่าวจับได้ว่าเราไม่ได้ออนกันจริงๆ ส่วนตอนร้องเพลงบนเวที เราจะไม่ร้องคู่กัน แต่แกร้องเพลงง้อฉัน ฉันเลือกเพลงมาให้แล้ว พอถึงตอนสัมภาษณ์ให้แกมองฉันอย่างเว้าวอน ทำตา

หวานๆ นะ ส่วนฉันจะแก้มองนอนต่อเล่นตัวนิดหน่อย โอเค?”

“ทำไมฉันต้องเป็นคนง้อแกด้วยล่ะ!”

“ก็แกเป็นผู้ชาย ง้อผู้หญิงก่อนดูหล่อขึ้นเป็นกอง” จะว่าไปป็นปัทมก็พูดถูก “อีกอย่างตอนนักข่าวถามจะได้ไม่น่าสงสัยเกินไปว่าง้อกันตอนไหน”

“แล้วจะให้ตอบว่างอนกันเพราะอะไร”

“แกมัวแต่ทำสวนแล้วลืมนัดกินข้าวกับฉัน”

“หา!” ยุทธการสะดุ้งโหยง “ฉันโหลยโหลยขนาดลืมนัดแฟนเลยเธอ”

“ดีกว่าแกนอกใจฉันเป็นไหนๆ จะได้ช่วยแก้ข่าวให้ห้องคอลลิที่โดนโยงว่าเป็นกิ๊กแกด้วย คนอะไรช่วยช่วย! เดินแบบอยู่ดีๆ ก็งานเข้า ถ้ามั่นใจเถอะ ในชีวิตจริงแกกับน้องเขาได้เจอกันบ้างหรือยัง”

ยุทธการส่ายหน้าระอา เพราะชีวิตจริงยังไม่เคยเจอนางแบบหน้าใหม่คนนั้นเลย ขณะอีกใจก็คิดว่าป็นปัทมน่าจะเปลี่ยนอาชีพมาเป็นนักเขียนบทเสียมากกว่า

“เอาตามนั้นละ จะได้ไม่น่าเกลียดมาก แล้วแกง้อฉันก่อนก็ดูดีจะตายไป เชื้อฉันเถอะนา”

“มันก็แค่การแสดงอยู่แล้วนี่ อยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ”

ยุทธการเลิกคิ้วตอบ แล้วทบทวนบทให้ขึ้นใจ ซ้อมร้องเพลงง้อที่ป็นปัทมเลือกให้ ส่วนเจ้าหล่อนก็สะบัดก้นหนีก่อนที่จะทันถามถึง เขาจะต้องเล่นตามบทแล้วค่อยไปตอบสื่อในงานอีเวนต์

โกหกอย่างนี้เชื่อว่าสนุก แต่ยุทธการคิดว่าไม่ได้เดือดร้อนใครและรายได้ก็งามเขาเลยยอมทำ คิดเสียว่าเป็นเพียงละครฉากหนึ่งที่เขาเล่นในชีวิตก็เท่านั้น ป็นปัทมรู้ดีและร่วมมือกันมาเสมอ รายได้หอมหวานนี้มันทำให้ชีวิตของเขาและน้องสาวสุขสบาย ทำไมจะไม่ทำ

แผนการที่ป็นปัทมวางไว้เป็นไปอย่างราบรื่น ตั้งแต่นางเอกสาวบอกว่าเจ็บคอแล้วไม่ยอมขึ้นไปร้องเพลงคู่กับพระเอกเพื่อเปิดงาน เขาร้องเพลงง้อตามที่วางแผนให้ จากนั้นถึงคราวนักข่าวมาสัมภาษณ์ก็เดินเกมต่อ เป็น

ไปอย่างสิ้นไหลตลอดงาน

เสร็จแล้วยุทธการกับผู้สมรู้ร่วมคิดก็แยกไปนั่งคนละมุมให้คนผิด
สังเกต แต่คุยกันผ่านไลน์ระหว่างนั่งเช็กกระแสในโลกโซเชียลว่ากระหึ่มไป
ถึงไหนแล้ว พบว่าผลเป็นที่น่าพอใจ

“ทำไมคุณทศยังไม่มาอีกนะ”

น้องสาวบ่นกระปอดกระแปดอยู่ข้างๆ ทำให้พี่ชายต้องเงยหน้าขึ้น
จากจอสมาร์ตโฟนที่ส่งข้อความคุยกับปิ่นปัทม์อยู่ ความสำเร็จของแผนการ
ไม่ดึงดูดเขาเท่าความกังวลของยุพดี

“มาได้สักพักแล้วนี่จะหนุติ มัวแต่ตามไปดูพี่ยุทธสัมภาษณ์อยู่ละสิ
เรา พี่เห็นเขานั่งอยู่ตรงหน้าต่างของร้านโน่นเนอะ”

ดาราสาวอีกคนที่นั่งอยู่ข้างกันบอกอย่างยื้มยั้ม

“โอ๊ะๆ นั่นไงจะ เดินไปทางห้องน้ำแล้ว”

ดาราสาวซึบยุพดีก็มองตามบ๊ีบ แต่ไม่ใช่แค่มองอย่างเดียวนะสิ
น้องสาวเขาก้าวขาออกไปแล้ว คงไม่ได้ไปดักเจอทศเทพใช่ไหม ทำอะไรเกิน
งามไปคนที่เสียก็คือฝ่ายหญิง เขาปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ แต่ถ้าห้ามก็
กลัวจะขัดใจจนน้องอแง แล้วพี่ชายจะทำอะไรได้อีกเล่านอกจากตามไป
ดูแล

ทศเทพหล่อคมเข้มดุจพระเอกหนังไทยสมัย มิตร ชัยบัญชา และ
เพชร ชาวราชฤทธิ์ ยังครองใจ เขาคิดว่าน่าจะเป็นที่ถูกใจของสาวน้อย
สาวใหญ่ แต่เท่าที่ได้ยินมาคือหนุ่มคนนี้ยังโสดอยู่ ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วช่อน
คนรักหรือช่อนรสนิยมทางเพศไว้หรือเปล่า ยุทธการภาวนาให้เป็นอย่างแรก
เพราะอย่างน้อยน้องสาวเขาก็พอจะมีหวังบ้าง แต่จะให้ดีขอให้โสดสนิทด้วย
เถิด เขาพร้อมจะผลักดันให้ยุพดีมีความสุขอยู่แล้ว

เขาตามน้องสาวมา เห็นทศเทพยืนละล้าละลังอยู่หน้าห้องน้ำหญิงก็
คิ้วขมวด ขณะยุพดีก้าวเข้าไปหาเป้าหมายแล้ว ค็นนี้อาจจะชวนหนุ่มใน
ดวงใจไปนั่งด้วยกันได้สำเร็จ

“ดาว! เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมเข้าห้องน้ำนานจัง”

ยังไม่ทันที่ยุพดีจะได้ก้าวถึงตัวคนที่แอบรักแอบผันหาเธอก็ถึงกับหยุดชะงักเพราะทศเทพปรีเข้าไปหาผู้หญิงอีกคน ที่อายุน่าจะไล่เลี่ยกับน้องของเขา แต่ดูเหมือนแม่ชีหลงมาจากวัดไหนสักแห่ง

ผู้หญิงคนนั้นผอมเพรียว ผมยาวถึงกลางหลังถักเปียหางม้า หน้าตาดูจิตซัดเหมือนไม่เคยรู้จักเครื่องสำอาง สวมกระโปรงผ้าลินินสีน้ำตาลตุ่นๆ ยาวกรอมข้อเท้า เลื้อยคอปกสีขาวยาวเหยียดถึงข้อมือ กระเป๋าก็เป็นเพียงไหมพรมถัก ดูธรรมดา...ไม่มีสิ่งดึงดูดใจ แต่ต้องยอมรับแหละว่าเรื่องหน้าดี ดวงตาโตกลมสวยทอประกาย ใบหน้ารูปไข่ ปากนิ่มมุกหนอย่น่าเอ็นดู แต่เธอเป็นใคร ทำไมทศเทพถึงห้วงใยนัก...

“ไม่มีอะไรค่ะ แค่วิยายนะ”

ผู้หญิงคนนั้นตอบเนิบๆ แล้วยิ้มบางๆ ทำให้ใบหน้าดูมีสีสันทันขึ้นมาหน่อย

“แต่ว่าดาวขอตัวกลับก่อนได้ไหมคะ”

“พี่ไปส่ง ดึกตื่นพี่จะปล่อยให้ดาวเดินทางคนเดียวได้ยังไง”

ทศเทพเป็นห่วงออกหน้าออกตา มองปราดเดียวก็รู้ว่าทะนุถนอมสาวน้อยหน้าจิตคนนั้นมากแค่ไหน แล้วสองคนนั้นก็กุมมือกันเดิน ทำเอาคนที่ยืนมองอย่างยุพดีตาเหลือกขึ้นมาจนเขาเป็นห่วง แต่หนุ่มสาวคู่นี้ไม่สนใจใคร ยังงมมือเดินต่อไปอย่างเปิดเผย

“โอ๊ย!”

ยายเหมี่ร้องเพราะจู่ๆ เกิดเดินสะดุดฝุ่นเม็ดไหนเข้าไม่ทราบ ทำให้ทศเทพหยุดเดินไปด้วยแล้วยังตื่นตกใจ รีบไปนั่งยองลงตรงหน้าก่อนดึงชายกระโปรงยาวของเจ้าหล่อนขึ้นดูว่าเกิดอะไรขึ้น ใครจะยืนมองอยู่รอบๆ ก็ไม่สน ทำเหมือนโลกทั้งโลกมีกันแค่สองคน

“โอ้เอ๊ย...พี่บอกแล้วจะให้ผูกเชือกกรองเท้าดีๆ”

เมื่อทศเทพเลิกกระโปรงยาวๆ นั้นขึ้นแค่เพียงถึงปลีน้อง ทศเทพก็

เห็นว่าเชื่อกองเท้ามันหลุดเหมือนที่เขารู้เห็น แล้วชายหนุ่มก็ก้มดูก็ให้อย่างเต็มใจ พลางเงยหน้าไปยิ้มหวานให้แม่ซินเดอเรลลาที่หลงเข้ามาในบาร์

“เรียบร้อยแล้ว ไปกันเถอะ”

“ขอบคุณค่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มหวาน เพียงไม่นานนทศเทพก็ลุกขึ้นมา ขณะยังกุมมือกันอยู่แล้วโน้มตัวเข้าไปใกล้ เขาจูบหน้าผากยายยิ้มต่อหน้าต่อตาทุกคนอย่างไม่เห็นียมอาย

“กรี๊ด!!!”

ยุพดีกรี๊ดร้องเสียงหลง พี่ชายหันขวับไปมองทันที เห็นน้องเริ่มหอบตัวเกร็ง หายใจติดขัด ก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะยุพดีเคยมีอาการชักหากเกิดความเครียดหรือกดดัน

ยิ่งกว่านั้น เขารู้สึกว่ายุพดีกำลังจะเดินหนีภาพบาดตา ทว่าสาวน้อยก้าวขาอย่างไม่รู้คิด รวากับมองไม่เห็นทาง หรือไม่ก็ควบคุมกล้ามเนื้อไม่ได้เกิดอะไรขึ้นกับแก้วตาดวงใจของเขา!

“หนูดีใจเย็นๆ ก่อนนะ ไปหาหมอละ ใจเย็นๆ” เขาดึงน้องมาปอบอย่างใจไม่ดี แล้วยิ่งตระหนกมากขึ้นเมื่อพบว่ายุพดีตอบโต้กลับมาไม่ได้เหมือนน้องจะพูดอะไร แต่กลับพูดไม่ได้

ยุทธการรู้ว่าต้องหาถุงหรือกระดวยกระดาษมาครอบจมูกและปากให้น้องเพื่อปฐมพยาบาล แต่เขาก็ไม่สบายใจ แล้วซ่อนร่างน้องสาวขึ้นมาทันที อุ้มไปโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด ใครจะมองอย่างไรชายหนุ่มไม่สนใจ ตอนนี้ขอให้คนสำคัญที่สุดในชีวิตของเขาปลอดภัยก็พอ

“หนูดีไม่ยอม! หนูดีไม่ยอม!”

ยุพดียังร้องไห้ไวยวายแม้จะมาพักฟื้นอยู่ในห้องพิเศษของโรงพยาบาลที่พี่ชายพามารักษาตัว คุณหมอให้นอนรอดูอาการ เพราะระหว่างที่รอเข้าตรวจนั้นยุพดีมีอาการกล้ามเนื้อขาแน่น น้องถูกถามอาการและชักประวัติอยู่

นาน พังทิศทางการรักษาของแพทย์แล้ว เขาก็คิดหนักอยู่เหมือนกัน

ยุทธการเลือกจะเก็บนามบัตรของแพทย์เฉพาะทางที่แพทย์เจ้าของไข้ แนะนำให้พาน้องสาวไปรักษาตัวลงกระเป๋เงินไว้ก่อน เพราะรู้สึกว่ามันเหตุที่แท้จริงของอาการครั้งนี้คือ ยุพดีเห็นทศเทพจูบหน้าผากผู้หญิงคนนั้น ต่างหาก ความสัมพันธ์เป็นอะไรกันคงไม่ต้องเดา แล้วจะไม่ให้น้องสาวเขา ซ็อกจนต้องเข้าโรงพยาบาลได้อย่างไร

“หนูดี ทำใจเถอะนะ”

พี่ชายพยายามปลอบแต่ทุกซี้ใจไม่แพ้กัน เขากุมมือคนป่วยบนเตียง เอาไว้แน่น พยายามจะหาทางออกให้ ไม่อยากเห็นน้ำตาของน้องเลย

“คิดเสียว่าเขาไม่ใช่คู่เรา บางทีเนื้อคู่ของหนูดีอาจจะยังมาไม่ถึงก็ได้ อีกไม่นานคงได้เจอกัน”

“ไม่! หนูดีรักคุณทศ จะเอาคุณทศคนเดียวเท่านั้น”

“แต่เขามีแฟนแล้วนะ”

“ไม่!!” ยุพดีเสียงดังกว่าเดิม ทำท่าจะหอบอีกจนเขายังหนักใจว่าจะซัก กตเรียกพยาบาลแล้วแต่ยังไม่มีใครเข้ามา เหลือแต่พี่ชายที่นั่งหน้าเสีย เขาไม่แน่ใจว่าพยาบาลจะช่วยให้หรือเปล่ากับคนป่วยที่ร้องไห้จนลืมนวลารู้สึกว่าตัวเองปากพล่อยไปแล้วแท้ๆ ยิ่งพูดน้องสาวเขาก็ยิ่งร้องไห้แบบนี้จะทำอย่างไรดี

“หนูดีรักคุณทศ! คุณทศก็ต้องรักหนูดีสิ คุณทศต้องรักหนูดีคนเดียวเท่านั้น!”

“แต่เขา...”

พอคิดจะแย้งกับหลักฐานที่เห็นคาตา ยุทธการก็เงียบไปเพราะเกรงน้องสาวจะไว้วางใจอีก

“พี่ยุทธ์ต้องช่วยหนูดี!”

คำสั่งเหนียวขาดจากคนร้องไห้ทำเอายุทธการงบนจะอึ้ง เพราะไม่รู้จะช่วยได้อย่างไร

“พี่ยุทธ์ต้องทำให้สองคนนั้นเลิกกัน แล้วทำให้คุณทศรักหนูดีให้ได้”

“พี่จะทำได้ยังไงหนูดี...”

“พี่ยุทธ์ต้องทำ!” ยุพดีสั่งเสียงดังแล้วเริ่มหอบสั่นอีกรอบจนเขายังตกใจ “ทำยังไงก็ได้ให้คุณทศรักหนูดี”

“แต่...”

แต่จะแย้ง ยุพดีก็น้ำตานองหน้า เริ่มตืออกซกหวัแล้วทิ้งผมตัวเองด้วยความไม่ได้ตั้งใจ พี่ชายพูดไม่ออกสักคำ ทำได้เพียงกอดไว้แล้วยอมให้ทุกอย่างที่ต้องการ...กอดร่างกายสั่นเทาของยุพดีเอาไว้แน่นทั้งน้ำตา

ในชีวิตนี้เขาไม่เหลือใครอีกแล้ว อะไรที่เป็นความสุขของน้อง เขาทุ่มเทให้ได้ทั้งนั้น

“หนูดีใจเย็นๆ ก่อนนะ พี่จะให้ทุกอย่างเลย แล้วคุณทศจะต้องรักหนูดีคนเดียวเท่านั้น พี่สัญญา”

“สัญญากับดาวมาก่อนว่าจะไม่เมาแล้วขับ”

หญิงสาวมองคนมาส่งอย่างคาดโทษเอาไว้ก่อน เพราะรู้ว่าทศเทพจะกลับไปทำงานเลี้ยงหลังมาส่งเธอถึงบ้าน เขาก็อมยิ้มแล้วพยักหน้ารับ อยู่ในโอวาทแต่โดยดี

“เป็นนายเขาจะไปเมาให้ลูกน้องเห็นได้ยังไง” ทศเทพรับปากแล้วขำออกมาด้วย “อีกอย่างจะกลับไปดูด้วยว่าน้องสาวนายยุทธ์เป็นอะไรมากหรือเปล่า แล้วนี่ไม่รู้จะเป็นข่าวไหม แทนที่จะได้ข่าวโพรโมตละคร คงได้ข่าวคนป่วยแทนละทีนี้”

“เห็นพาไปส่งโรงพยาบาลแล้วนี่คะ” เธอก็สงสัยว่าจู่ๆ สาวน้อยคนนั้นกรี๊ดร้องขึ้นมาทำไม “เขาป่วยหรือเปล่าคะพี่ทศ”

“พี่ไม่รู้เหมือนกัน แต่เท่าที่เคยเห็นมาก็แข็งแรงดีนะ” คนที่พาสี่ล้อออกตระเวนเยี่ยมกองละครบ่อยๆ ขมวดคิ้วตอบเธอ แต่ไม่นานก็คลายออกแล้วพยักพยับเข้าไปในบ้านแทน

“ช่างเถอะ เรื่องชาวบ้านนะ...ว่าแต่ดาวเข้าบ้านได้แล้ว พี่ว่ามีคนรออยู่แน่ๆ”

เธอเห็นด้วยกับคำพูดนี้ หญิงสาวมองเข้าไปในบ้านของตัวเองผ่านช่องผ้า màn ที่หน้าต่างก็เห็นไฟเปิดสว่างโร่ มีแค่คนเดียววนั้นแหละที่มาหาทันตอนตึกตื่นอย่างนี้

ทศเทพขับรถกลับออกไปแล้วจริงๆ ถ้าเธอไม่ไปร่วมงานปิดกล่องละครด้วยกัน เขาก็คงจะไม่ลำบากต้องวนไปวนมาหลายรอบ หญิงสาวส่ายหน้าหน่อยๆ แล้วปล่อยเลยตามเลย ก่อนไขกุญแจเข้าบ้านของตัวเองที่มีอีกคนรออยู่

บ้านหลังนี้เดิมเป็นของมารดา ก่อนที่ทานจะย้ายออกไปอยู่ธัญบุรี ตอนเธอเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้วไม่อยากจะอยู่หอพัก ก็ปิดกวาดบ้านหลังน้อยทรงยุโรปหน้าตาธรรมดา พร้อมรีโนเวตภายในให้ทันสมัยเหมาะแก่การใช้งานสำหรับเธอมากขึ้น

อยู่บ้านนี้ตั้งแต่เข้าเรียนมาจนอยู่ชั้นปีสี่ ก็มีแขกประจำแวะเวียนมาหาเสมอ แม่ได้รับเชิญบ้าง ไม่ได้รับเชิญบ้าง แต่มิ่งขวัญก็มาให้เห็นหน้าตลอด ที่มาแบบไม่บอกกล่าวกันในคืนนี้ คงจะนึกสนุกอยากมานอนค้างด้วยกันเหมือนที่เคยทำ

“ดาว! ดาว! มาดูนี่เร็ว”

เดินเข้าบ้านได้ไม่กี่ก้าว คนที่ทำมะงุมมะงาหราอยู่ตรงเคาน์เตอร์ห้องครัวแบบเปิดของเธอก็ร้องเรียกเสียงดัง กวักมือแล้วตื่นเต้นตาโตเล่นใหญ่ราวกับชุดเจ๊ทองในเตาแก๊ส

“ดูนี่สิ เราต้มมะหมีได้แล้ว”

“นี่มะหมีเหรอ” เจ้าของบ้านขมวดคิ้ว ยิ่งมองเส้นเหลืองซีดบวมเป่งในกระทะไฟฟ้ายิ่งคิดหนัก ถ้าไม่บอกเธอก็นึกว่านี่เป็นเส้นสปาเกตตีขึ้นอืดเสียอีก ใครที่เผลอเอาต้มมะหมีได้บวมขนาดนี้นัก

แต่นี่คือมิ่งขวัญ เพื่อนสนิทของเธอนับแต่เข้าเรียนชั้นปีหนึ่ง ไม่รู้

ถูกชะตาอะไรกันแม่คุณจึงพุ่งเข้ามาหาเธอตั้งแต่วันแรกที่เปิดเทอม รายชื่อในทะเบียนนักศึกษาก็อยู่ติดกันเลยต้องเจอกันบ่อยๆ และแม่สาวตาหวานนี่ก็เข้ามาตีสันทเป็นเพื่อนรักจนหญิงสาวยังแปลกใจ แต่คบมากกว่าสี่ปีก็รู้แล้วว่าคนนี่แหละมิตรแท้ที่ตามมาจากชาติที่แล้ว แม้จะมีเรื่องให้ปวดหัวบ้าง แต่ความเป็นเพื่อนทำให้เธอยิ้มได้เสมอ

“มีม เราจะขอร้องสักอย่างนะ”

เห็นบะหมี่อัดเต็มกระทะไฟฟ้าแล้ว หญิงสาวก็เตือนด้วยความเป็นห่วงทั้งตัวเองและความปลอดภัยของทุกคน กันไว้ดีกว่าแก้คงดีที่สุด

“อย่าพยายามเปิดแก๊สด้วยตัวเองเมื่ออยู่ตามลำพังเป็นอันตราย สัญญากันนะ”

“เราเปิดแก๊สไม่เป็นเสียหน่อย” สาวตัวเล็กยิ้มแหย “นี่กระทะไฟฟ้าก็ใช้เป็นเพราะเซลล์เขาสอนให้หรอก นี่ไง เสียบปลั๊ก เอน้ำใส่ แล้วก็หมุนๆ”

“เซลล์ที่ไหน”

“เขาคดกริ่งหน้าประตูบ้านขายของให้เมื่อตอนค้าๆ หลังจากที่ได้ดาวออกไปกับพี่ทโส เราสองสาวก็เลยช่วยเหมาามาหมด เอาไปแจกเพื่อนบ้านของดาวแล้วด้วย”

“มีมเปิดประตูให้คนแปลกหน้าเข้าบ้านเหรอ!”

เจ้าของบ้านตัวจริงร้องลั่น คนที่ถือกุญแจบ้านของเธออีกชุดกลับพยักหน้าหงึกๆ เหมือนไม่รู้จะทำผิดอะไร จนเธอนึกอยากยึดกุญแจสำรองคืนเดี๋ยวนั้น ตอนแรกที่ทำให้ไว้เพราะหวังฝากผีฝากไข้ เพื่ออยู่บ้านคนเดียวเป็นอะไรไปแล้วเพื่อนจะได้มาดูทัน แต่นึกผิดไปหรือเปล่าก็ไม่รู้

พอเห็นว่าเพื่อนยังปลอดภัยอยู่ด้วยอาการครบสามสิบสองและไร้รอยขีดข่วน หญิงสาวก็รีบสำรวจไปรอบๆ ดูว่ามีอะไรหายหรือไม่ โดนยกเค้าหรือเปล่า มองไปสักพักก็พบว่าทุกอย่างปกติดี แสดงว่าเซลล์ขายกระทะไฟฟ้าผู้นั้นประกอบสัมมาอาชีพ แต่มันใช่เรื่องหรือที่ผู้หญิงวัยยี่สิบเอ็ดจะ

เปิดประตูบ้านให้คนแปลกหน้าเข้ามาอยู่ด้วยกันตามลำพัง มิ่งขวัญทำบุญมาด้วยอะไรถึงไม่เจอแจ็กพอตอย่างที่ชาวบ้านเขาโดนดีกัน

“อย่าทำอีกเด็ดขาด” เจ้าของบ้านสั่งเสียงแข็ง “มันเสี่ยงมากเลยนะ เกิดคนนั้นเป็นโจรปลอมตัวมาแล้วทำร้ายมีมจะทำยังไง”

“แต่พี่เขาไม่ใช่โจรเสียหน่อย แล้วนี่เงินขายของมาทั้งวันก็ขายไม่ได้ น่าสงสารออก”

“เรากำลังบอกว่าอย่าเปิดประตูให้คนแปลกหน้าเข้าบ้าน ไม่ใช่ห้ามไม่ให้ช่วยซื้อของจากเซลล์”

“ขอโทษจ๊ะ”

คุยกันรู้เรื่องแล้วมิ่งขวัญก็ยิ้มเหี้ยกว่าเดิม แล้วยังเข้ามาทอดแขนเธออ่อนกันเสียอีก

“ดาวอย่าโกรธเลยนะ เราสัญญาว่าจะไม่เปิดประตูให้ใครเข้าบ้านอีกแล้ว”

“แล้วนี่หิวเธอ ถึงลูกชิ้นมาต้มบะหมี่” พอเพื่อนรับปาก เธอก็เปลี่ยนเรื่องหนีเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ “เราทำอะไรให้กินดีกว่าเนอะ”

“แล้วอันนี้กินไม่ได้เธอ”

“ไม่ได้”

บะหมี่ขึ้นอืดของมิ่งขวัญใครจะยอมเอาเข้าปาก!

“ข้าวผัดแล้วกันนะ”

มนตรีดาราเดินไปเปิดตู้เย็นแล้วเอาหมู ไข่ และผักออกมา เดินไปคดข้าวที่เหลือติดกันหม้อ เตรียมตั้งเตาโดยไม่ยอมให้มิ่งขวัญช่วย เพราะทำคนเดียวคงปลอดภัยกว่า แต่ระหว่างผัดข้าวคนตัวเล็กก็มาทำตาวาวๆ อยู่ข้างเตาไม่หยุดเลย

“ว่าแต่มีมเตรียมตัวหรือยัง” เธอชวนคุยระหว่างตักข้าวผัดลงจานให้เพื่อน “มะรีนต้องไปฝึกงานแล้วนี่ รู้หรือเปล่าว่าเริ่มงานที่แผนกไหน”

“รู้แล้ว” คุณหนูตาหวานของเธอชักหน้างอให้รู้ว่างอน “แต่เราอยาก

ไปกับดาวนี้ ไม่ได้หรอก”

“ฝึกที่ออฟฟิศนั่นแหละสบายแล้ว อย่าไปออกกองกับเราเลย”

“ไปกับพี่ทศจะลำบากอะไร เราเชื่อว่าพี่ทศต้องดูแลดาวแบบมดไม่ให้
ไต่ไรไม่ให้ตอมแน่ๆ ไม่เห็นต้องกลัวเลย”

“แต่เราไม่ได้ไปฝึกงานส่วนที่พี่ทศดูแลอยู่เสียหน่อย”

“แต่พี่ทศก็เป็นคนฝากให้” มิ่งขวัญแย้งด้วยความจริงที่เธอเถียง
ไม่ออก “คงอยากให้ดาวเรียนจบเร็วๆ ใจจะขาดแล้วละลืท่า ดาวจะได้
แต่งงานมีครอบครัวเสียที แสบปีเอนดิง”

“บ้า!” เธอไม่รู้ว่าจะทำไมต้องเขิน แต่ก็หน้าแดงขึ้นมา หญิงสาวแย้ง
เอาไว้ก่อน “แต่งงานอะไรกัน ฝึกงานเสร็จเราก็ต้องเรียนอีกตั้งเทอมหนึ่ง”

“แล้วโปรเจกต์จบล่ะ” มิ่งขวัญเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว แต่ดูตื่นเต้น
เหมือนเดิม “ดาวคิดไว้หรือยังว่าอยากทำอะไร”

“เราอยากทำบทละครก่อน” หญิงสาวบอกอย่างมุ่งมั่นเพราะคิด
เรื่องนี้มานานแล้ว แต่ยังมีปัญหาให้ต้องกังวล “แต่แม่บทที่อยากได้ เรายัง
หาไม่เจอเลย”

“ดาวอยากได้เรื่องไหน เราจะช่วยหา”

“เพียงแสงดาว”

เธอบอกชื่อบทประพันธ์ที่ต้องการออกไป มิ่งขวัญก็คิ้วขมวด อาจ
เพราะไม่เคยได้ยินมาก่อน ทว่านั่นคือสิ่งที่หญิงสาวมุ่งมาดปรารถนาจะคว้า
มาทำเป็นผลงานให้ได้

เพราะเพียงแสงดาวมีค่าต่อหัวใจเธออย่างยิ่ง

๓

ยิ่งคิดยุทธการก็ยิ่งปวดหัว ล่วงเลยมาเกือบสัปดาห์แล้วที่เขาต้อง
ทนมองยูพติร้องไห้คร่ำครวญ แต่ยังไม่รู้จะคว่ำทศเทพมาให้น้องได้อย่างไร

ชายหนุ่มบิบบคลึงขมับตัวเองหวังว่าจะช่วยคลายเครียดที่ไม่ใช่เรื่อง
งานแน่ เพราะเขากับปิ่นปัทม์ช่วยกันตอบนักข่าวตามสคริปต์ที่นางเอกสาว
เขียนมาเรียบร้อยแล้ว แถม ‘ยุทธการ เปรมปราโมทย์’ ยังดูหล่อขึ้นเป็น
กองที่ลำนีกผิตแล้ว้อสาวก่อน

ดูทำแล้วปิ่นตำแหน่งขวัญใจมวลชนคงไม่พ้นมือเขาไปได้ งานอีเวนต์
งานพิธีเซนต์เตอร์ และละครคงวิ่งเข้าหาไม่ขาดสายให้หายห่วงเรื่องเงินทอง
แต่เรื่องกลุ่มในใจนี่สิ ชายหนุ่มยังมองไม่เห็นทางออก รู้ว่าต่อให้เขามีเงิน
มากกว่าตอนนี้ก็อีกสิบเท่าก็ซื้อหัวใจทศเทพให้น้องสาวไม่ได้

ยุทธการพ่นลมหายใจเฮือกกลางกองถ่ายละครอันมีหมู่เรือนไทย
เครื่องสับหลังงามวิจิตรเป็นฉากหลัง พระเอกหนุ่มสวมผ้าลอยชายเปลือย
ท่อนบนอวดหุ่นที่เฝ้าออกกำลังกายพอกกล้ามเนื้อให้ใครต่อใครมอง เขานั่ง
อยู่บนเก้าอี้บุวมุ่มแต่ไม่สบายตัวเท่าไร เข้าใจเลยว่าบัลลังก์พระอินทร์

แข็งยามมีคนตีบนโลกมนุษย์เดือดร้อนนั้นเป็นอย่างไร ก็น้องสาวเขายังจมน้ำตาอยู่ทั้งคน...มองหาทางช่วยไม่ได้เลย

“นี่หล่อน มาตอบทักัน”

บางที่ยุทธการก็สงสัยว่าชาติที่แล้วเขาทำกรรมอะไรกับผู้หญิงคนนี้ไว้ ถ้าจะบอกว่าป็นปัทมเป็นเนื้อคู่ เขาก็ไม่รักเธอเสียที แม้จะอยู่กันมาหลายปี ติดก ลักษณะเหมือนจะเป็นเจ้ากรรมนายเวรกันมากกว่า

วันนี้ปัทมสลัดภาพสาวสนิมสร้อยมาห่มสไบพลีรับบทเป็นแม่พวงทอง เจ้าหญิงมอญที่แฝงเข้ามาในราชสำนักกรุงธนบุรีศรีมหาสมุทร ส่วนเขาคือหลวงปราบ ข้าราชการกรมคลัง ดำเนินเรื่องราวความรักในช่วงเวลาเกือบทั้งบ้านเมือง บทละครเข้มข้นชิงไหวชิงพริบกันเอาการ

ละครเรื่องใหม่เปลี่ยนผู้จัด แต่ป่าเจ๋งยังตามมากำกับเหมือนเดิม นางเอกก็เอาจริงเอาใจสมกับรางวัลนักแสดงคุณภาพที่การันตีฝีมือของเธอ แต่พระเอกไม่ค่อยมีสมานิลเลย เขาจะโดนปัทมบีบคอข้อหาพาเธอล่อหรือเปล่าก็ไม่รู้

“ยุทธ!” พอลคิดอะไรนานไปหน่อยแม่คุณก็เรียกซ้ำ “เป็นอะไร ใจลอยชะมัด”

“เปล่า”

“อย่ามาโกหกฉันให้เมื่อย” ปัทมนี้รู้ทันเขาทั้งปี แต่สีหน้าเป็นห่วงก็ชัดเจน “หรือว่าหนูดียังไม่หาย”

“หายแล้ว”

“แล้วตกลงหมอว่าเป็นอะไรละ แกยังไม่ได้ออกจันเลย”

คนเป็นห่วงซักซ้ำ แล้วพยักพยิดไปทางน้องสาวของเขาที่ช่างหน้าช่างผมรุ่มลุ่มอยู่ เนื่องจากเธอซื้อขนมเจ้าอร่อยมาแจกทุกคน

“เอ่อ...หมอแนะนำให้พาไปพบแพทย์เฉพาะทาง”

“แล้วเมื่อไรแกจะพาไป”

“ฉันว่าหมอนั้นมั่วมากกว่า เห็นเป็นหมอจบใหม่นะ” ยุทธการย่นหน้า

ใส่ แล้วอารมณ์ก็พลิกขึ้นเป็นหงุดหงิด “เราก็กินกันอยู่ว่าหนูดีเครียดจนชักมือจีบเหมือนคนทั่วไปที่เขาเป็นไฮเปอร์ฯ^{*} นั่นแหละ มารู้ว่าคุณทศมีแฟนก็เครียดนะสิ พอหมอนั้นรักษาไม่ได้ก็เลยบ๊ายไปให้หมอคนอื่นรักษาแทนไง”

“อย่างนี้ก็ได้เธอ” นางเอกสาวดูไม่คล้อยตามเขาเท่าไร แต่ก็ไม่ขัด “อ้อ! แล้วนี่หนูดีทำได้บ้างหรือยัง เรื่องคุณทศนะ”

“หนูดีไม่ยอม ยังไงก็ต้องสมหวังกับคุณทศให้ได้”

“แกละบ้าเธอ!” ปีนปัทม์ทำหน้าที่เหมือนได้ยืนข่าวหมาออกลูกเป็นหมู “คุณทศมีแฟนแล้วนะ แล้วหนูดีจะสมหวังได้อย่างไร”

“คบได้ก็เลิกได้แหละน่า” ยุทธการยังตอบกำปั้นทุบดิน “ต้องหาทางให้ยายฉিন্নั้นเลิกกับคุณทศให้ได้สิ”

“พอเลิกกันแล้วคุณทศก็จะมารักหนูดีอย่างนั้นสิ”

เหมือนเพื่อนจะไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขาเลย นางเอกสาวทำปากย่นและย่นหน้าแต่ยังสวยอยู่ดี ทว่าให้ปีนปัทม์สวยหยาดฟ้ามากกว่านี้ ลักลิบเท่า ยุทธการก็ไม่มีอารมณ์จะมอง ชายหนุ่มกลุ่มมั่วแต่จะทำอย่างไรให้ยุพดีสมหวัง เขาจะไม่ทนเห็นน้องชักอีกแน่ อีกครั้งเดียวก็ไม่ยอม!

“เฮ้ยๆ แก! คุณทศมา”

นอกจากจะสวยแล้ว ปีนปัทม์ยังตาดีอีกต่างหาก และทำให้ชายหนุ่มตาเหลือกขึ้นมาได้ เขามองออกไปที่ถนนหน้าสนามหญ้า ก็เห็นเมอร์เซเดส-เบนซ์ ซีแอลเอส-คลาส สีดำมันปลาบแล่นเข้ามา เลขทะเบียนรถจำง่ายแบบนี้ ใครก็รู้ว่านี่คือรถของลูกชายคุณแดนสรวง

แต่เอ...กองถ่ายละครของพีโชนังยังไม่ต้องทำข่าวประชาสัมพันธ์แล้วศพเทพจะมาทำไม

* Hyperventilation Syndrome (โรคหายใจเกิน) ผู้ป่วยมักมีปัญหาด้านจิตใจอย่างเห็นได้ชัด อาจทะเลาะกับคนใกล้ชิด หรือที่ทำงาน หรือมีปัญหาการเรียน ต้องสอบเป็นต้น จะมีอาการหายใจเร็ว หน้ามืด เวียนศีรษะ ใจสั่น อาจพบอาการเกร็ง มือจีบ และอาจมีอาการชาบริเวณรอบปากและนิ้วมือได้

นักแสดงหนุ่มยังไม่ได้คำตอบ แต่ก็รู้ว่าเสนอหน้าเข้าไปฟังตรงๆ ด้วยไม่ได้ ยุทธการจึงสวมวิญญาณนักเผือก เอ๊ย! นักสืบกับปิ่นปัทมมาซุ่มอยู่ในดงดาหลาใกล้ๆ บริเวณที่ผู้ใหญ่ออกมาหาศพเทพ

พีโหม่งผู้จัดละครและป้าเจ๋งปรีเข้ามาต้อนรับอย่างแจ่มใส แต่คนที่ทำให้เขาตาเหลือกพอกๆ กับแม่คนที่ซุ่มเผือกอยู่ด้วยกัน คือยายเฒ่าที่หน้าห้องน้ำนั้น เธอยังแต่งตัวเซ็กซี่ เหมือนเดิม แม้จะเปลี่ยนมาเป็นชุดนักศึกษาของมหาวิทยาลัยชื่อดัง

ยุทธการสงสัย ถ้าเจอกันแล้วจะทำให้ยุพดีชักขึ้นมาอีกไหมนะ

โชคดียุพดีไม่ได้อยู่แถวนี้ คนเป็นพีเลยคอยหายใจโล่งขึ้นมาหน่อย คิดว่าน้องสาวอาจจะไปอยู่กับพวกช่างหน้าช่างผมที่มักจะจับกลุ่มเสริมสวยให้น้องของเขาในยามว่าง เอาเป็นว่าไม่มาเห็นศพเทพโอบโหล่ศัตรูหัวใจเดินมาสวัสดิ์ป้าเจ๋งกับพีโหม่ง เขาก็โล่งไปเปลาะหนึ่งแล้ว

“สวัสดิ์จะ ไหว้พระคะลูก ไหว้พระ” ป้าเจ๋งเป็นคนแรกที่ทักยายเฒ่า นั่น “หน้าตาน่าเอ็นดูจริงๆ นะเรา มีน้ำคุณทศถึงหงวนัก”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับป้า” ศพเทพยิ้มเขินๆ เพราะโดนแซว แต่ยายเฒ่ายังหน้าตายไร้อารมณ์

“หนูชื่ออะไรนะจ๊ะ”

“มนตร์ดารา อิทธิวัฒน์ ค่ะ เรียกดาวก็ได้”

“จ๊ะ” ผู้จัดละครวัยสี่สิบต้นๆ ยิ้มเอ็นดูแล้วทำตาปริบปรวาวดูมีเลศนัยส่งให้ศพเทพ ก่อนจะเพ่งพิศสาวน้อยผิวขาวหน้าตาไร้เครื่องสำอางอีกทีก่อนเอ่ยว่า

“ช่วงสองสัปดาห์แรก หนูดาวอยู่กับผู้ช่วยของป้าเจ๋งนะลูก แล้วค่อยไปดูฝ่ายธุรกิจกองถ่าย ที่จะดูงานให้อีกทีว่าจะหมุนไปฝึกส่วนไหน”

“ขอบคุณนะครับ” ศพเทพดูพอใจกับตำแหน่งที่ผู้ใหญ่จัดให้แล้วหันไปมองยายเฒ่าเสียตาหวาน “ยังงี้ก็ต้องฝากดาวไว้กับพี่ๆ ด้วยนะครับ”

“ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ พี่กับป้าเจ๋งจะดูแลให้อย่างดี”

“ใช้งานได้เต็มทีนั่นแหละครับ ยังไงก็มาฝึกงาน”

คนแอบฟังรู้ทันทีว่ายายนี่เด็กเส้นชัดๆ

“ขอตัวกลับก่อนแล้วกันนะครับ ไว้เลิกกองแล้วผมจะมารับ”

“จ๋า ไม่ต้องห่วง”

พีโหม่งรับปากเสียงอ่อนเสียงหวานพอกๆ กับบ้ำเจ๋งที่ยังยิ้มไม่หุบ ก่อนที่ทศเทพจะขึ้นรถขับกลับออกไป ทุกอย่างกำลังบอกให้เขารู้ว่ายายเหม็นี่เป็นเด็กฝึกงานที่เส้นใหญ่มาก ใหญ่กว่าแม่น้ำแอมะซอนอีกมั้ง

“ยูทธร! ยูทธร!” จู่ๆ คนที่ซุ่มแอบฟังอยู่ด้วยกันร้องลั่น

ปิ่นปัทม์จะแหกปากทำไม! เดี่ยวคนก็รู้กันทั้งกองหรือว่ามาแฝงตัวอยู่ในดงดาหลานี่ ถ้าพีโหม่งกับบ้ำเจ๋งรู้ว่าพระเอกนางเอกมาแอบฟังผู้ใหญ่คุยกัน แล้วจะหาว่าเหลวไหลไม่ทำงาน พานให้โดนสวดยับทั้งคู่หรือเปล่า

“ยูทธร! หนอนบึ้งอยู่บนหลังแก!”

เวรกรรมของคนช่างสอด ยูทธรการหน้ายนจนเหย เพิ่งสำนึกได้ว่าตัวเองไม่ได้สวมเสื้อ ปลั่งแห่งความอยากรู้อยากเห็นผลักเขาไปแอบฟังในดงดาหลาโดยไม่ทันคิด มาตรฐานอีกที่หนอนบึ้งก็ทำพิษกันเสียแล้ว

ดังนั้นแทนที่ขึ้นแรกจะได้ถ่ายทำในเวลาที่กำหนด ทุกอย่างก็หยุดชะงักเพราะแผ่นหลังของเขามีผื่นแดงขึ้นเป็นปื้น ส่วนแม่คนโดนลูกหลงตอนเขาปิดหนอนออกจากหลังก็ได้คันหัวไหล่ข้างซ้ายที่ไม่มีผื่นสไปดทับ ทำเอาทีมงานมะรุมมะตุ้มช่วยกันหายามาให้ แต่บ้ำเจ๋งกับพีโหม่งหน้าบูดไม่เบา

“พวกเธอสองคนเข้าไปทำอะไรกันในนั้น!” บ้ำเจ๋งเสียงดังจนสะดุ้งไปตามๆ กัน “มุดเข้าไปในที่ลับสายตาคนทำไม ตอบ!”

“ปัทม์ทำโทรศัพท์ร่วงหลุดมือลงในนั้นค่ะบ้ำ ยูทธรก็เลยช่วยหา” นางเอกสาวคู่บุญของเขายังสมองไวเหมือนเดิม “ขอโทษนะคะทุกคน เราไม่ได้ตั้งใจทำให้กองถ่ายเสียเวลาเลย”

“ช่างเถอะ ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว แต่ไม่ไปหาหมอแน่นะ” พีโหม่งบอกอย่างอ่อนใจ พลังสายหน้าระอาเพราะเสียเวลากันอย่างจริงจัง แล้วตัดสินใจ

แก้ปัญหาว่า

“เอาเป็นว่าตอนเช้ามาให้ยูทุสสวมเสื้อแล้วกัน ไม่ต้องอวดกลั้มแล้ว ส่วนของปัทม์แดงนิดหน่อย รองพื้นกลบน่าจะรอด”

“เอาข้าวเหนียวร้อนๆ มาอุ่นน้อยไหมคะ จะได้กลืนเอาขนนึ่งออก”

คำแนะนำของนักศึกษาฝึกงานทำเอากองถ่ายละครเงียบกริบ มองหน้ากันอย่างปริศนาหรือ ที่แน่ๆ แวดตาของหลายคนบอกเด่นชัด อยากรู้ว่ายายเจ๊นี่เป็นใคร แต่ยุทธการรู้แล้วแหละว่าเธอชื่อ ‘มนตร์ดารา อิทธิวัฒน์’ จะเรียก ‘ดาว’ ก็ได้ แต่ต้องเส้นใหญ่ขนาดไหนละ ทศเทพถึงพามาส่งในวันแรกของการฝึกงาน

“จะ พี่วานดาวไปหามาให้ทีแล้วกันนะ”

พี่โหม่งสั่งอย่างนั้นเด็กฝึกงานก็ไม่รีรอ เดินไปหาฝ่ายเสบียง คงไปหาข้าวเหนียวมาให้เขาอุ่นหลังเอาขนนึ่งออกนี่แหละ

“ใครเหรอะคะป้าเจ๊” ยูพดีถามทันทีที่เด็กฝึกงานคนนั้นล้นสายตาไป ดูก็รู้น้องสาวของเขาไม่พอใจอยู่นานมากแล้ว

“ชื่อดาว” พี่โหม่งตอบเสียเอง “มาฝึกงาน ใช้งานได้ตามประสาเด็กฝึกงาน แต่พี่ขอเตือนไว้ตรงนี้เลยนะว่าห้ามเกล้ง ไม่อย่างนั้นจะไม่มีเงาหัว”

“ทำไมคะ!” ยูพดีถาม

“คนสำคัญของคุณทศจ๊ะ อู๊ย! เมื่อกี้ยังเห็นว่าประคบประหงมมาเชียว” ป้าเจ๊ช่วยตอบก่อนจะปรายตาไปทางทีมงานและนักแสดงชายทุกคน “แล้วอย่าละเออะไปขายขนมจีบเชียวนะ เดี่ยวจะหาว่าไม่เตือน”

“อู๊ย!”

ยูพดีส่งเสียงจึกจึกไม่พอใจต่อหน้าผู้ใหญ่แล้วกระทิบเท้าหนีไปทำเอายุทธการหน้าชาวบแล้วขอโทษแทนน้องสาว ดีที่ไม่มีใครถือสาเพราะเห็นว่าเป็นเด็ก

แต่ชายหนุ่มก็ยังไม่โล่งใจอยู่ดี ถึงตัวเองจะคันเพราะพิษขนนึ่ง แต่เขายังมองตามน้องสาวไม่ว่างตา กลัวจะคิดมากจนเครียดและชักขึ้นมา

อีก เขาทนทรมานใจเพราะต้องเห็นน้องเป็นแบบนี้ไม่ใช่ไหวหรอก

‘คิดแล้วก็ลุ่ม แต่ชีวิตก็ต้องเดินต่อ...’

ยุทธการทำหน้าแข็งๆ แล้วมองนางเอกของตัวเองถูกช่างแต่งหน้า
ประโคมรองพื้น รอยไม่เยอะเท่าไรคงแก้ปัญหากันได้ ส่วนฝ่ายคอสตูดิโอ
ไปหาเสื้อผ้าให้เขา เหลือพระเอกนั่งหัวโตอยู่คนเดียวเพราะทุกคนไปทำงาน
กันหมด น้องสาวก็ไปต๋อยติดงาหลายอยู่โน่น หวังว่าระบายนามณ์แล้ว
ยุพดีจะหายหัวเสียก็แล้วกัน

แต่คิดไปคิดมาอีกที ศัตรูหัวใจก็อยู่ในกองถ่ายละครเดียวกัน จะ
ไม่ต้องเจอหน้ากันทุกวันเลยหรือ ถ้าเกิดเทศเทพบารับส่งแม่ยอดชมมอ้อม
ให้เห็น เขาจะออกแตกตายเป็นก่อนหรือเปล่า ที่รู้ว่าน้องสาวต้องทุกข์ใจเพราะ
ความรักที่ไม่หวังนี้

“คุณยุทธคะ...ของคุณคะ”

นั่งลุ่มอยู่ไม่นาน ว่าที่ศัตรูของเขาก็เดินเข้ามาหา

ยุทธการเงยหน้ามองนักศึกษาสาวที่เอากระต๊อบขาวเหนียวร้อนๆ ใ
กรุ่นมาให้ ไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับยายเฒ่าคนนี้ อีกใจก็อยากรู้ว่าเจ้าหล่อน
มีดีอะไรเทศเทพบถึงทั้งรักทั้งหลง หนุ่มรูปหล่อโพรไฟล์เลิศขนาดนั้นน่าจะหา
ผู้หญิงที่สวยผุดผาดระดับนางเอกนางงามก็ยิ่งได้ หรือจะเพราะหลีกหนี
ข้อหาสมภารกินไก่อัด จึงไปคบหากับลูกสาวนักธุรกิจด้วยกัน

แล้วยายเฒ่านี้ลูกเต้าเหล่าใคร มีอะไรน่าสนใจถึงกลายเป็นคนรักของ
เทศเทพบได้

“ใครจะไปรู้ได้ มันอยู่ข้างหลังนะ” ชายหนุ่มหาเรื่องถ่วงเวลา เพราะ
อยากคุยต่อเพื่อดูเชิง

“ดูให้หน่อยสิ”

“หันหลังมาค่ะ”

“แล้วนี่มาฝึกงานหรอ”

เขายังไม่ยอมทำตามทีบอกแต่หาเรื่องชวนคุยไว้ก่อน ถือคติรู้เขารู้เรา

รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง เพราะเขาจะได้อภัยกับยายเฒ่าคนนี้แน่ๆ

“เรียนอะไรมา นิเทศศาสตร์หรอ”

“ค่ะ”

“แล้ว...ทำไมคุณทศต้องมาส่งด้วยล่ะ”

“คำถามนี้ไม่เกี่ยวกับงานค่ะ”

“อ้าว! ยายนี่ก็เอาเรื่องเหมือนกันนี่หว่า...”

แล้วเขาจะอย่างไรล่ะ ยายเฒ่าไม่ได้ซื้อบ๊วยเหมือนหน้าตาให้หลอก
ถามเสียหน่อย จะยอมบิปรักเรื่องส่วนตัวให้ฟังหรือเปล่า

“หันหลังมาค่ะ”

มนตร์ดาราสั่งซ้ำ ชายหนุ่มก็ยอมง่ายๆ เพราะอีกใจก็อยากให้เธอกลิ้ง
เอาชนหนอนมุ้งออกจากผิวแล้วราดเวลาไ่มั่นกันต่อจะได้หายคัน งานนี้ผิว
คงได้ขาวอมชมพูสมใจ แต่ใจเขาไม่สงบเท่าไร เพราะกำลังมองหาเส้นทางจะ
เก็บข้อมูลต่อ แล้วยังมาสะดุ้งเบาๆ เพราะข้าวเหนียวร้อนๆ นาบลงแผ่นหลัง
นี้อีก

“อ้า...ซัด...”

“คุณ!”

ร้องเพราะโดนข้าวเหนียวร้อนๆ นาบแผ่นหลังอยู่ครู่เดียว ยายชีก็
เอ็ดเขาเสียงแข็งให้เป็นงไป

“เป็นอะไร” ยุทธการถามอย่างงุนงง “แล้วไม่เอาข้าวเหนียวถูต้อล่ะ”

“ก็...คุณร้อง...”

“ก็มันร้อน” คนโดนนาบย่อนหน้าย่น “อ้าว รีบถูเข้า จะได้เสร็จๆ ไป”

สั่งไปแล้วแม่นักศึกษาฝึกงานก็ยังไม่ทำ พอสงสัยมากเข้ายุทธการก็
อดใจไม่ได้ หันหลังกลับไปมองเสียเลย แต่พอเห็นหน้ายายเฒ่าจิ้งๆ เขาก็
รู้สึกว่าหัวใจมันเต้นดังตุบๆ ขึ้นมา

หญิงสาวใบหน้าผุดผ่องอ่อนเยาว์ แก้มซับสีเลือดฝาด ดวงตาสดใส
ไร้เดียงसान่าเอ็นดู...

เขาเพลอจ้องนาน รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พบว่าตัวเองกลืนหายใจไปชั่วขณะหนึ่ง ยุทธการไม่ได้พบเจอความงามที่ไร้การประดิษฐ์มานาน นับตั้งแต่เข้าวงการบันเทิง เขาก็เห็นอะไรที่สวยงามอยู่แล้วก็ยิ่งเติมแต่งให้สวยยิ่งขึ้นอีก แต่ความเป็นธรรมชาติที่ปรากฏตรงหน้า กำลังบอกว่าสายตาที่เธอมองมาฉายแววความรู้สึกแท้จริง ไม่ใช่การแสดงหรือแต่งเติมใดๆ

“เอ่อ...หันกลับไปคะ จะดูหลังให้ต่อ”

เธอสั่งแล้วแต่ยุทธการยังไม่หัน เอี้ยวคอมองแบบนี้ก็ดูหลังได้ไม่ใช่หรือ แล้วยายเหม็นเป็นอะไรถึงหลุบตาหนีไม่ยอมมองหน้ากัน

“เป็นอะไร ทำไมหน้าแดง”

“เอ่อ...”

ยายเหม็นอีกอักแล้วก้มหลบตา ให้เดาว่าคงไม่ได้เจอผู้ชายถอดเสื้อบ่อยๆ แก้มยิ่งแดงเธอก็ยังไม่ยอมสบตา อย่างบอกนะว่า ดูหลังมาตั้งนาน เพิ่งจะกระดากอายกัน

“ฉันจะไปบอกฝ่ายคอस्टูมเอาเสื้อมาให้คะ”

“คิดว่านักศึกษาฝึกงานจะส่งคอस्टูมได้เลยหรอ” คนได้สติก่อนขมวดคิ้วถาม “ถามจริงๆ นะ ปกติไปกับคุณทศแล้วเห็นเขาสั่งโน่นสั่งนี่จนชินหรือเปล่า ถึงคิดว่าตัวเองก็ทำแบบนั้นได้”

“ทำไมต้องถามถึงพี่...เอ่อ คุณทศอยู่เรื่อย”

“ก็แค่ตอบมา ทำไมต้องถามคืน”

“ฉันคิดว่าไม่จำเป็นต้องตอบเรื่องส่วนตัวกับทุกคนที่ถามคะ”

ยุทธการอึ้งจนเพลอตาเหลือก แต่ยายเหม็นก็หนีกันไปเสียแล้ว คนที่เขินหน้าแดงอยู่เมื่อครู่ลุกพรวดแล้วก้าวฉับๆ ไปทางเต็นท์เก็บเสื้อผ้า สงสัยจะไปเอาเสื้อให้เขานั่นแหละ แต่คำถามใหม่ที่ชายหนุ่มพบคือ ตกลงผู้หญิงคนนี้ใส่ชื่อเหมือนภาพลักษณ์ภายนอกแสนจิตดีของเธอหรือเปล่า

มีอะไรดีซ่อนไว้ ทำไมจึงคว่ำหัวใจของทศเทพไปได้ เขาชักอยาการู้เสียแล้วสิ...

‘เก็บของออกไปให้หมด แล้วอย่ากลับมาให้ฉันเห็นหน้าพวกแก
สองพี่น้องอีก บ้านนี้เป็นของฉันแล้ว’

ยุทธการหัวใจหล่นวูบเมื่ออาแท้ๆ บอกอย่างนั้น เพราะก่อนหน้านี้เขา
เพิ่งเซ็นหนังสือโอนบ้านและที่ดินให้ คุณอาบอกว่าเขายังไม่บรรลุนิติภาวะ
เป็นเจ้าของบ้านไม่ได้ ต้องให้ผู้ใหญ่ดูแลแทนและอาจะทำให้ เด็กหนุ่มก็
เชื่อสนิทใจ ยอมเซ็นโอนบ้านให้เพราะเชื่อสัญญาลมปากว่า หากอายุครบ
ยี่สิบปีเมื่อไร คุณอาจะโอนบ้านคืน แต่ทำไมคำพูดถึงผิดไปจากเดิม

‘อะไรกันครับอา’ ยุทธการถามอย่างหวังว่าตัวเองจะเข้าใจผิด ‘ไหน
อาว่าแค่เซ็นหนังสือหลอกๆ ไว้ไง’

‘จะไปหลอกใครล่ะ ก็เห็นอยู่ตั้งๆ ว่าโอนบ้านนี้แล้ว’ คุณอาหญิงของ
เขาเสะยะยืม ‘โนเมื่อโอนแล้วก็ใส่หัวออกไปจากบ้านได้แล้ว ฉันให้เวลาเก็บ
ของครึ่งชั่วโมง อย่าให้ต้องตามตำรวจมาลากคอพวกแกออกไปนะ’

‘นี่บ้านของหนูดิเนะ!’ เด็กน้อยวัยสิบขวบร้องอย่างขัดใจ ‘อาชีโกง จะ
มายึดบ้านของหนูได้ไม่ได้ หนูดิจะให้ตำรวจจับอา อาชีโกง’

‘แหกตาสูญเสียบ้างว่าพี่ชายแถมเซ็นยกบ้านให้ฉันแล้ว!’

รจนาผลึกศิระเด็กน้อยจนคอโยก ทำเอาพี่ชายหน้าตื่น หัวใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มเพราะไม่เคยมีใครมาทำให้น้องเจ็บ เขากับพ่อแม่เฝ้าถนอมแก้ตาดวงใจของบ้านมาอย่างมดไม่ไห้โตไ้ไรไม่ไห้ตอม แต่คราวนี้ต้องมาเจ็บตัวง่าย ๆ เพราะญาติของตัวเอง

เพิ่งเสร็จงานศพพ่อกับแม่ไปเมื่อวาน รจนาเป็นคนเข้ามาจัดการงานพิธีให้ทั้งหมดรวมทั้งค่าใช้จ่ายและซองค่าช่วยงาน ไม่ไห้เขาเข้าไปยุ่งกับรายรับรายจ่าย พองานศพเสร็จสิ้น น้องสาวแท้ ๆ ของพ่อกลับหลอกไห้เขาเซ็นโอนบ้านแล้วไล่ออกไปไห้พ้นทาง

จากที่เครียดเพราะเสียรู้เอาแท้ ๆ ก็ปวดหัวมากพออยู่แล้ว ยังต้องมาปวดใจเพราะน้องสาวถูกทำร้ายอีก เขาไม่อยากรทนอีกแล้ว

‘ฉันลั้งไห้เก็บของออกไปไ้ อ้อ! อย่าไห้ฉันเห็นว่าแกขนของมีค่าออกจากบ้านนี้ ไม่อย่างนั้นฉันถือว่าเป็นขโมย คงจะฉลาดมากพอที่จะไม่พาตัวเองไปนอนคุกใช้ไหมยุทธ์ เพราะแกก็น่าจะรู้แล้วว่าความโง่ของแถมมันเป็นยังไ้’

‘ออกไป!’ อาเขยของเขาตะคอกซ้ำไห้ยุทธการยิ่งเจ็บใจ ‘ไม่อย่างนั้นฉันจะแจ้งตำรวจขอหาบุกรุก ไ้แกกับน้องได้ไปอยู่ในบ้านดัดสันดานเด็กเหลือขอ ถ้าแกอยากโตขึ้นมาในคุกเด็กนั้น ก็ยืนรอตรงนี้ได้เลย’

‘พวกชี้ไ้โก! หนูดีจะฟ้องพ่อกับแม่’

‘ไปฟ้องในรกรถะ พ่อกับแม่ของแกคงพินกลับมามาทำอะไรฉันได้หรอกนะ นังเด็กเหลือขอ!’

รจนาลั้งเสียงดังแล้วผลึกหลานสาวไห้ล้มกองกับพื้น แต่พอเสียหลักลงไป ยุพดีก็มีอาการหอบสั้นเหมือนคนหายใจไม่ออก นิ้วมือจับเข้าหากัน ร่างกายสั่นสะท้าน ชักตาตั้งจนทุกคนตกใจ

พี่ชายตั้งสติแทบไม่อยู่ เสียงยุพดีร้องไห้ยิ่งบาดหัวใจมากขึ้นทุกที เขาปล่อยไห้น้องชักอย่างนี้อีกวินาทีเดียวก็ไม่ได้ ทรัพย์สินอะไรจะเสียไป

ก็ช่าง แต่เสียคนเดียวที่เหลือในครอบครัวไปไม่ได้

ยุทธการทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง แล้วอุ้มน้องสาวออกไปขอความช่วยเหลือจากคนข้างบ้าน ขอร้องกราบกรานทั้งน้ำตา เพื่อนบ้านผู้ถูกเขาขอความช่วยเหลือยังดูจับต้นชนปลายไม่ถูกด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นแต่ก็ยอมช่วยเพื่อนบ้านช่วยพายุพดีไปส่งโรงพยาบาลก็จริง แต่เขาไม่มีเงินติดตัวสักบาท ไม่รู้ว่าจะรักษาชีวิตน้องไว้ได้หรือไม่ รู้แต่เพียงน้ำตาไหลอาบแก้มนี้ไม่ได้ช่วยอะไรเขาเลย

หลังจากนั่งเครียดราวกับจมนอยู่ในความมืดที่หน้าห้องฉุกเฉินพักใหญ่ ยุทธการก็จำคำว่า ‘Hyperventilation’ ได้ขึ้นใจ

โลกนี้ไม่ได้โหดร้ายไปเสียทุกอย่าง ยุทธการซาบซึ้งน้ำใจของทุกคนที่ช่วยเหลือ พยาบาลและเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลช่วยเดินเรื่องให้จนเขาไม่ต้องจ่ายค่ารักษา แต่เด็กหนุ่มยังไม่เคลื่อนไหวไปไหนไกลกว่าข้างเตียง ผู้ป่วยของน้องที่อยู่ในส่วนของคนไข้เฝ้าสังเกตอาการ จากนั้นไม่นานยุพดีก็ได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน มันเป็นความโล่งอกและหนักใจไปพร้อมกัน

‘พี่ว่าต้องพึ่งตำรวจแล้วแหละ’

เพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือกันมาบอกอย่างครุ่นคิด เร่วฉมเป็นหนุ่มโสดที่เพิ่งย้ายมาอยู่บ้านข้างๆ ได้ปีเศษ ไม่สนิทสนมนัก แต่พูดจาปราศรัยกันอยู่ จะมาเห็นน้ำใจกันก็คราวนี้

‘การโอนบ้านเรื่องมันต้องผ่านสำนักงานที่ดินนะยุพธ ถ้าพี่จำไม่ผิดต้องมีพยานด้วย จะมาทำสู่มสู่มห้อย่างที่อาของยุพธทำไม่ได้หรอก พี่ว่าเขาเห็นยุพธเป็นเด็กก็เลยแกล้งขูให้กลัวมากกว่า’

‘แปลว่าผมมีสิทธิ์จะได้บ้านคืนใช่ไหมครับ’ เด็กหนุ่มตาใสขึ้นมาทันที ‘พี่รู้ไหมว่าทำยังไงสัญญาฉบับนั้นถึงจะเป็นโมฆะ’

‘ไปปรึกษาตำรวจกัน’

เร่วฉมหัวใจดีกับเขามาก จนยุทธการไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้มันวุ่นแต่ทำอะไร

อยู่ จึงไม่เคยผูกสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน พี่ชายที่เพิ่งได้มาหมาดๆ ช่วยพา
ยุพดีออกจากโรงพยาบาลมาด้วย เขาก็ให้นั่งเล่นอยู่ด้านหน้า แต่ตัวเองกลับ
มานั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่กับร้อยเวรที่รับแจ้งความ

‘เท่าที่ฟังมา เรายังไม่บรรลุนิติภาวะนี่เจ้าหนู’ เขาเล่าเรื่องให้ตำรวจ
ฟังแล้วก็ถูกถามคืน ‘ต้องมีผู้แทนโดยชอบธรรมที่แต่งตั้งโดยศาลนะ ถึงจะ
ทำเรื่องพวกนี้ได้’

‘ผมไม่มีนี่ครับ ยังไม่เคยไปศาลสักครั้งด้วย มีแต่อาเอาเอกสารมา
แล้วก็บอกให้ผมเซ็น’

‘ถ้าอย่างนั้นยื่นฟ้องเลยนะ’

ตำรวจจะคิดหาทางช่วยเขาอยู่ ยุพธการก็พยักหน้าทันที แต่ทำไม
คนที่หาทางออกให้ยังดูกลุ้มใจ

‘เรื่องนายไม่ต้องห่วง มีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือ แต่พูดก็พูด
คดีแบบนี้มันต้องใช้เวลา กว่าจะต่อสู้กัน กว่าศาลจะเรียกอ่านคำพิพากษา
บางรายก็กินเวลาหลายปี เราจะมีเงินอยู่ถึงตอนนั้นไหมล่ะพ่อหนู’

‘ยังไม่รู้เลยครับ’

ยุพธการพูดเท่านั้น ไม่เอ่ยถึงทรัพย์สินของตัวเองเพราะไม่รู้ว่ายังอยู่ดี
หรือเปล่า เพราะระหว่างที่เขาพายุพดีไปหาหมอจนมานั่งปรึกษากับตำรวจ
ที่โรงพักนี้ อนาคตอาจจะเอามาไปหมดแล้วก็ได้

‘ถ้ายื่นฟ้องไป ระหว่างสู้คดีบ้านก็อาจถูกคำสั่งศาลห้ามใครเข้าไปอยู่
ด้วยนะ มีญาติที่ไหนพอให้อาศัยได้หรือเปล่า’

‘ไม่มีเลยครับ’

‘ไปอยู่บ้านพี่กันไหม’

‘ผม...เกรงใจ’

‘พี่รู้ว่าการมีคนมาอยู่ด้วยมันคงมีภาระเพิ่ม ไข้ พี่เรียกว่าภาระ
เต็มปาก แต่พี่จะไม่ทนเห็นยุพธกับหนูดีต้องอยู่แบบไม่มีที่ซุกหัวนอนหรอก
นะ มาอยู่ช่วยญาติบ้านล้างจานให้พี่แล้วกัน’

‘ขอบคุณครับพี่เร’

เขายกมือไหว้ขอบคุณเรวัฒน์ แล้วยุทธการก็ย้ายมาอยู่ข้างบ้านของตัวเอง เขามองแม่กุญแจคล้องประตูรั้วด้วยความเจ็บแค้นใจ รจนาคงเอามาคล้องไว้เพราะคิดว่าเขาจะกลับมา

หลังจากย้ายเข้าบ้านของเรวัฒน์ เขาให้ยุพดินนอนพักผ่อนไปก่อน แล้วหาหaxeแลงมางัดประตูเข้าบ้านตัวเอง

เขาจากบ้านไปเพียงไม่กี่ชั่วโมง ที่นี้ก็เละเทะแล้ว เครื่องใช้ไฟฟ้าหลายอย่างหายไป เครื่องลายครามที่พ่อรับมาจากคุณตาด้วย คงเป็นฝีมือรจนากับสามี แต่หากจะเดาผิดก็ช่าง ของพวกนั้นมันเสียไปแล้ว เขาเอาคืนไม่ได้ ห่วงก็แต่สมบัติของตัวเอง เพราะนั่นหมายถึงเงินที่เขาไว้ใช้ในอนาคตของเขากับยุพดี

ยุทธการรีบเข้ามาในห้องนอนที่สภาพถูกรื้อค้นเหมือนจะหาของมีค่า เขาไปดูโต๊ะอ่านหนังสือของตัวเองก่อน พบว่าวุฒิการศึกษาชั้นมัธยมต้นยังอยู่ดี พอให้สบายใจว่าคงใช้มันสมัครเข้าทำงานได้ แต่มัธยมปลายจะได้เรียนต่อจนจบหรือไม่ก็สุดจะคาดเดา พอมองชุดนักเรียนของตัวเองที่แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้ว เด็กหนุ่มยังไม่เห็นอะไรเลยนอกจากความมืดมน

แต่รจนาคงไม่รู้ว่่าพี่ชายสอนให้ลูกเก็บของมีค่าไว้ให้ดี กลั้วว่าหากวันใดโจรปล้นบ้านขึ้นมาแล้วทรัพย์สินจะหายไปหมด ทั้งทองคำและอัญมณีที่พ่อมิ พ่อกับแม่ซ่อนไว้ในช่องลับที่เจาะไว้ใต้ตู้เย็น ส่วนบัญชีเงินฝากของตัวเองที่ปู่ย่าตายายยกมรดกให้หลานชายคนโต ยุทธการเก็บอย่างดีได้ชิ้นหนังสือเรียน แต่ยังถอนออกมาใช้ไม่ได้จนกว่าเขาจะบรรลุนิติภาวะ

เก็บเอาของมีค่าใส่เป้ออกมาแล้ว ยุทธการก็กลับมาที่บ้านของเรวัฒน์ ไม่ได้บอกเรื่องทรัพย์สินที่หอบออกมาด้วย แต่เอาเสื้อผ้ามกับของใช้มาบังหน้า เพราะถึงจะช่วยให้ แต่อาของเขาก็สอนแล้วว่าอย่าไว้ใจใครเรื่องเงินๆ ทองๆ จากนั้นเขาก็เข้าไปหาน้องสาวที่ยังนอนพักอยู่ เห็นว่าไม่มีเค้าคนเคยป่วยแล้ว ยุทธการก็สบายใจ

‘อีกหน่อยคงมีคำสั่งศาลมาติดไว้หน้าบ้านยูทร์’

เรวัฒน์บอกเปรยๆ ระหว่างที่เขาช่วยตั้งโต๊ะอาหารเย็น ยูพดีดูจะตื่นๆ กับที่อยู่ใหม่แต่ก็ไม่งอแง ช่วยเขาดักข้าวให้เจ้าของบ้าน และนั่งเงียบๆ ล่ำจรรอบบ้านอย่างไม่ค่อยวางใจสิ่งแวดล้อมใหม่

‘คงสู้คดีกันอีกเป็นปีๆ เลยนะยูทร์ แต่ระหว่างนี้จะไปโรงเรียนกันอยู่ใหม่’

คำถามนี้ทำให้เด็กหนุ่มยิ่งหนักใจ เขามองไม่เห็นอนาคตของตัวเองเลย แต่พอหันไปเห็นหน้าน้อง ความกลัดกลุ้มก็คลายไป คิดว่าหากยูพดีมีอนาคตที่สดใส เขาก็พอใจแล้ว เงินที่มีจะส่งน้องเรียน เรื่องของตัวเองค่อยว่ากัน

กินข้าวแล้วสองพี่น้องก็เข้าห้องนอนที่เรวัฒน์จัดไว้ให้ เจ้าของบ้านใจดี บอกว่าหากต้องอยู่อีกนานยูพดีคงเป็นสาวแล้วจะอึดอัดถ้าพี่ชายอยู่ด้วย เห็นน้ำใจที่เพื่อนบ้านหยิบยื่นให้ ยูทรการยิ่งซาบซึ้ง ซาตินี้ทั้งชาติเขาคงทดแทนเรวัฒน์ไปไม่จบสิ้น

‘ยูทร์...ยูทร์...ตื่นเถอะ ตื่นมาหาพี่เถอะนะ’

เคลิ้มจะหลับอยู่ไม่เท่าไร ยูทรการก็ชนลูกชู้ไปทั้งตัวเพราะเสียงเรียก กระเซ้าอยู่ข้างหู มือสากลูบไล้ต้นขาของเขาอยู่ มันชวนให้อึดอัดปนสะอิดสะเอียน พอๆ กับร่างใหญ่ที่เกยทับอยู่ท่ามกลางความมืดของคำคืน

‘พี่เร! ทำอะไรนะ!’

ยูทรการลุกพรวดขึ้นมาทันที เปิดสวิตช์โคมไฟใกล้หัวเตียงขึ้น เพื่อจะมีแสงสว่างมากพอแล้วบอกว่าเขากำลังฝึนร้ายอยู่ แต่ไม่เลย เรวัฒน์กำลังคร่อมสองแขนอยู่เหนือช่วงอกของเขาจริงๆ ดวงตามันปลาบแพรวระยับไปด้วยความปรารถนา ทำเอาเด็กหนุ่มถอยจนหลังชนฝา

‘จู้ๆ อย่าตกใจไปเลยเด็กดี มาหาพี่สิมา’

‘พี่ทำบ้าอะไร!’

‘พี่จะเป็นคนที่ให้ยูทร์ได้ทุกอย่างไง’

เรวัฒน์ยังมองเขาด้วยนัยน์ตาวาวโรจน์ไปด้วยความหวัง

‘ถ้ายุทธยอมพีตีๆ แล้วอยากเรียนหนังสือ พี่จะส่งให้เรียน น้องสาวของยุทธพี่ก็จะช่วยดูแล พี่รับรองเลยนะว่ายุทธจะมีชีวิตที่สุขสบายทุกอย่าง...ขอแค่ยุทธตามใจพี่ก็พอ’

‘พะ...พี่...จะให้ผมทำอะไร’

ยุทธการถามกลัๆ กลัๆ เพราะข้อเสนอของเรวัฒน์ก็น่าสนใจ พยายามมองโลกในแง่ดีเข้าไว้ว่า ผู้ชายคนนี้ช่วยเหลือเขามาก บางทีอาจมีบางอย่างให้ช่วย เขาคงคิดมากเกินไปถึงกลัวจะถูกคุกคามทางเพศจนเสียสั่นอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้

‘แค่ยุทธยอมเป็นของพี่ พี่จะให้ทุกอย่างที่ยุทธต้องการ’

‘จะบ้าเหรอ!’

‘พี่รักยุทธนะ’

เรวัฒน์ยังมองเขาอย่างแว่วอน แต่กลับทำให้เด็กหนุ่มน้ำลายเหน็ดมากขึ้นทุกที

‘พี่แอบเฝ้ามองยุทธมาตั้งนานแล้วรู้ไหม มองตาสวยๆ คุณีของยุทธอยู่ทุกวัน ยุทธรู้ตัวบ้างไหม’

เรื่องหน้าตาดีนี้ยุทธการรู้ตัวมานานแล้ว จะไปไหนใครก็ชม แต่พอเป็นเรวัฒน์ที่ชมเขาด้วยอาการกะลิมกะเหลี่ย เด็กหนุ่มกลับขมกลืนพองถอยห่างออกจากคนร่างใหญ่ที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาหาอยู่ทุกวินาที

‘เป็นของพี่เถอะนะยุทธ แล้วพี่จะให้ทุกอย่างที่ยุทธต้องการเลย’

ข้อเสนอนั่นทำให้ยุทธการกลั่นใจ คิดว่าถ้าแลกได้ เขาก็จะแลกเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของตัวเองและน้องสาว แต่อดทนอยู่ได้เพียงเลี้ยววินาทีจริงๆ แคร임ฝีปากของเรวัฒน์เตะลงที่ลำคอ ปลายลิ้นขึ้นแฉะเริ่มสัมผัสลงมา ยุทธการก็ควบคุมตัวเองไม่ได้อีกเลย

‘โอ้ย! โอ้เด็กบ้า!’

จากที่พยายามไอ้โลมอยู่ เรวัฒน์ก็ถึงกับชี้หน้าด่า ใบหน้าบิดร้าวด้วย

ความเจ็บปวดเพราะถูกตีเต็มโครมจนตกเตียง ลัษฐาตญาณสั่งให้ยุทธการป้องกันตัว เขาหายใจแรงด้วยความตื่นตกใจ เมื่อก็คิดสั้นจริงๆ ที่จะยอมพลีกายให้เร็วฉับเพื่อแลกกับทุกอย่าง ก็ไม่ต่างจากชายตัว เขาขย่ะแขยงตัวเองและทนทำมันไม่ได้แน่

‘ผมขอโทษครับพี่เร แต่ผมให้ในสิ่งที่พี่ต้องการไม่ได้’

‘รังเกียจพี่หรือไง’

‘ผมไม่ได้รังเกียจพี่ แต่ผมไม่อยากจะมื่ออะไรกับพี่ พี่เข้าใจผมเถอะนะ’

พูดไปก็เหมือนพูดกับคนบ้า เรวัฒน์ยันตัวลุกขึ้นมาใหม่ ร่างใหญ่ยืนจังก้าอยู่ที่ปลายเตียงทำเอาหัวใจของยุทธการร่วงลงไปที่ตาตุ่ม เข้าใจแล้วว่าหากยังนั่งอยู่ตรงนี้ต่อไป เขาคงได้โดนข่มขืนแน่

‘โอ้ย!’

เรวัฒน์ร้องลั่นอีกครั้งเพราะพยายามจะกดปล้ำ แต่เขายันกลับไปเต็มฝ่าเท้า ยุทธการรู้ตัวแน่แล้วว่าไม่อาจอยู่บ้านนี้ได้อีกต่อไป ในนาที่คับขันเขาไม่รู้ว่าตัวเองกลายเป็นคนบ้าสมบัติตั้งแต่เมื่อไร รู้แต่ว่านี่คืออนาคตของน้องสาว ยุทธการคว้าเอาเป้บรรจุทรัพย์สินติดตัวมา แล้ววิ่งไปที่ห้องนอนของยุพดี

เด็กหนุ่มภาวนาว่า ในคำคินนี้เขาจะไม่โชคร้ายซ้ำๆ อย่างที่เป็น...

‘ทำไมเราต้องออกจากบ้านพี่เรด้วย’

ยุทธการพูดไม่ออกสักคำ ไม่กล้าตอบน้องว่าเมื่อราวยีสืบนาที่ก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น รู้แต่หัวใจของเขายังเต้นตุบๆ ด้วยความหวาดกลัวแล้วพยายามลืมนไปเสียว่าเขาถูกเรวัฒน์คุกคาม

แต่ตอนนั้นเขากับยุพดีไม่มีที่ซุกหัวนอนแล้ว คำคินมีตมคนที่สองพี่น้องออกมาเดินอยู่ข้างถนนอย่างไรที่ฟัง เขาไม่กล้าคิดถึงอนาคตเลยด้วยซ้ำ แค่นาที่นี้ยังปลอดภัยกันอยู่ ยุทธการก็ขอบคุณสวรรค์มากพอแล้ว

‘พี่ยุพท์ หนูดิ่งว’ น้องสาวยังเรียกร้องด้วยความไร้เดียงสา ‘กลับไป

นอนที่บ้านเราได้ไหม’

กลับบ้านไปตอนนี้ก็อาจจะเจอแวตม์ อีกฝ่ายจะโกรธแค้นทำร้ายกัน หรือเปล่าเขาเดาไม่ออก ไม่อยากไว้อีกแล้ว แต่ก็บอกเหตุผลนี้กับน้อง ไม่ได้เหมือนกัน อ้างอย่างอื่นไปคงดีกว่า

‘พี่กลัวอาวจะกลับมาแล้วทำร้ายเรา...อีกอย่างพี่ยื่นฟ้องไปแล้วต่อไปนี้เราคงเข้าไปอยู่ในบ้านไม่ได้จนกว่าคดีจะสิ้นสุดเลยนะหนูดี’

‘แล้วเราจะไปอยู่ไหน’ น้องสาวเริ่มน้ำตาเริ่มขึ้นมา ‘หนูดีไม่นอนข้างถนนนะพี่ยุทธ์ หนูดีไม่อยากเป็นขอทาน’

‘พี่จะไม่ยอมให้หนูดีต้องเป็นอย่างนั้น ไม่ต้องกลัวนะ หนูดีต้องได้สบายเหมือนเดิม เหมือนตอนที่พ่อกับแม่อยู่ พี่สัญญา’

ยุทธการไม่รู้ว่าเป็นเพียงสัญญาลมปากหรือเปล่า แต่เรื่องในอนาคตเขายังไม่อยากคิด คินนี่ต้องหาที่นอนที่ปลอดภัยให้ยุทธดีให้ได้ก่อน เขายอมแลกเงินหลักร้อยที่อาจเป็นค่าอาหารได้อีกหลายวันขึ้นแท็กซี่ไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ไกลที่สุด นี่เป็นทางเดียวที่ยุทธการนึกออกในคำคินนี่

‘คงได้แต่น้องนะ ยุทธอายุเกินแล้ว มีกฎหมายต้องรักษา พี่หวังว่ายุทธจะเข้าใจ’

เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดนั่งหน้าเสียแต่ก็เตรียมใจมาบ้างแล้ว เขาพาน้องมาถึงสถานสงเคราะห์ตอนใกล้เที่ยงคืน มีคนเปิดประตูต้อนรับแล้วยอมอุปการะยุทธดีกับบุญหนักหนา แค่น้องได้อยู่ในที่ปลอดภัย เขาก็โล่งอกแล้ว

ยุทธการพนมมือไหว้เจ้าหน้าที่อีกที หลังจากที่เขาขอร้องให้ช่วยรับฝากน้องสาวไว้จนไม่ต้องนอนข้างถนนกัน พี่น้าเจ้าหน้าที่ที่เข้าเวรอยู่ฟังเรื่องของเขาแล้วก็ถอนหายใจยาวไม่แพ้กัน

‘แต่คินนี่ยุทธจะนอนที่สำนักงานก็ได้นะ เอาไว้พี่จะคอยหาที่ไป’

‘แล้วพี่ยุทธ์จะไปอยู่ไหน!’

ได้ยินว่าจะต้องแยกกัน ยุทธดีก็คว้าแขนเขาไปกอดไว้แน่นในทันที เห็นแวตห์หวดกลัวในดวงตาน้องสาว เขายังเป็นห่วงปนลำบากใจ

‘ไม่เอานะ หนูดีไม่อยากให้พี่ยุทธิ์ไปไหน’

‘มันจำเป็นนะหนูดี พี่อยู่กับหนูดีไม่ได้ แต่จะมาเยี่ยมบ่อยๆ นะ’

‘แต่ว่า...’

‘เอาอย่างนี้ไหมยุทธิ์ พี่ณาช่วยหาทางออกให้อีกที ที่วัดใกล้ๆ นี่ ไปขออาศัยอยู่กับหลวงตา คงไม่ลำบาก ยุทธิ์จะได้อยู่ใกล้ๆ น้อง’

‘แล้วที่วัดจะให้ผมอยู่หรือครับพี่ณา’

‘มีเห็นเด็กวัดกันกุฏิอยู่ เขาได้เรียนหนังสือกันด้วยนะ หลวงตาท่านใจดี เอาเงินบริจาคของญาติโยมมาทำบุญที่สถานสงเคราะห์ของเราบ่อยๆ พรุ่งนี้พี่จะพายุทธิ์ไปฝากดีไหม’

‘ขอบคุณมากเลยครับพี่ณา’

‘ไม่เป็นไร ช่วยๆ กัน พี่ก็เป็นเด็กกำพร้ามาก่อน ถ้าไม่มีคนอุปการะคงไม่ได้อยู่มาถึงทุกวันนี้ ถือว่าช่วยเหลือกันสืบต่อไปแล้วกันนะ’

พี่ณาเป็นนางฟ้าของเขากับยุทธิ์ได้อย่างแท้จริง คือนั้นหญิงสาวอนุญาตให้เขานอนในสำนักงานของสถานสงเคราะห์ แล้วพายุทธิ์ไปดูแลรวมกับเด็กกำพร้าคนอื่นๆ ทำให้รู้ว่าเขาเลือกที่ให้น้องสาวไม่ผิดแล้ว

แต่รุ่งขึ้นยุทธการไม่ได้รีบไปหาหลวงตาที่วัดใกล้ๆ อย่างที่พี่ณาแนะนำ ตอนนั้นเขากลายเป็นคนหวงสมบัติไปแล้ว เด็กหนุ่มรีบชุดไปธนาคารที่ใกล้ที่สุด ฝากทรัพย์สินทุกอย่างที่ติดตัวมาเพราะหวังว่าจะโดนปล้นไปแรกที่เดียวพนักงานหาว่าเขาเป็นขโมยด้วยซ้ำ

แต่เข้าใจอย่างนั้นก็ไม่แปลก เพราะจู่ๆ ก็มีเด็กหนุ่มหน้ามอม ตัวเหม็นหึ่ง น้ำไม่อาบ ฟันไม่ได้แปรง สภาพมอซอแทบจะดูไม่ได้เอาเงินทองไปฝากธนาคาร เตือนร้อนต้องไปตรวจสอบบันทึกประจำวันที่เราด่วนพาไปแจ้งความไว้เมื่อวาน

สบายใจเรื่องทรัพย์สินไปเปละหนึ่ง ยุทธการก็กลายมาเป็นเด็กวัดเต็มตัว โดยมีบัญชาธนาคารติดตัวดูจวักวะที่สามสิบสามของตัวเอง รู้ตัวว่า

ต้องทำงานแลกข้าวกันบาตร อาจจะต้องบากหน้ากลับไปเอาชุดนักเรียนและหนังสือที่บ้านของเรวัฒน์ เพราะอย่างไรก็ต้องเรียนต่อ มีวุฒิการศึกษาก็จะหางานได้ง่ายขึ้น แต่จะมีเงินเรียนจนถึงขั้นไหนเขายังไม่รู้เลย

อนาคตจะเป็นอย่างไรยังบอกไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ยังมีลมหายใจอยู่
‘ยุทธ! ยุทธ! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว’

เขากวาดลานวัดอย่างใจลอยอยู่เพียงแค่ครู่เดียว เพื่อนใหม่ในฐานะเด็กวัดด้วยกันก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาหา

‘น้องสาวเอ็งนะ ชื่อหนูดีใช่ไหม’

‘หนูดีเป็นอะไร!’

‘ชักนิว้จิบ’ คำตอบง่ายๆ ของเพื่อนใหม่ทำเอาเขาแทบลืมหายใจ ‘พี่น้าบอกว่าป็นไฮเปอร์ฯ ตอนนี้องแงหาเอ็งใหญ่ รีบไปดูหน่อยเถอะ’

‘ขอบใจนะ’

ยุทธการทั้งไม่กวาดแล้ววิ่งหน้าตั้งออกไปทันที จำได้ว่าเมื่อวานน้องก็มีอาการนี้จนต้องพาไปหาหมอ คุณพยาบาลสอนการปฐมพยาบาลเบื้องต้นไว้แล้ว ให้ใช้กรวยกระดาษหรือถุงครอบจมูกหายใจ หวังว่าพี่น้าก็จะรู้วิธีนั้นเช่นเดียวกัน

แน่นอนว่าผู้ดูแลเด็กๆ ในสถานสงเคราะห์รู้วิธีนั้น เมื่อเขามาถึงยุพดีไม่ได้ชักนิว้จิบอีกแล้ว แต่ยังงอแงโยเยเมื่อเห็นหน้าพี่ชาย ยุทธการก็สวมกอดน้องด้วยความเป็นห่วงทันที ทั้งโลกเหลือกันอยู่แค่สองคนแล้ว เขาทำใจเสียยุพดีไปไม่ได้แน่ๆ

‘พี่ยุทธ หนูดีไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว’ เด็กน้อยวัยสิบขวบบอกเขาด้วยน้ำตานองหน้า ยิ่งบีบหัวใจพี่ชาย ‘มีแต่คนใจร้าย หนูดีเล่นตุ๊กตาไม่ได้’

‘ที่หนูดีเครียดขึ้นมา เพราะไม่ได้เล่นตุ๊กตาเหรอ’

‘พวกนั้นตีหนูดีด้วย’

ไม่ว่าเปล่าแต่ยุพดีถลกชายเสื้อให้เขาดู เห็นรอยข้ำเป็นปื้น รอยเล็บขีดแดงเป็นทางยาว ร่องรอยทุกอย่างเหมือนกรีดหัวใจพี่ชาย เขาเลี้ยงน้อง

มาอย่างไซ้ในหิน แต่มันอะไรกัน

‘พินาสะ หนูดีบอกพินาสะหรือยัง’

‘บอกแล้ว’ ยุพดียังสะอื้นอีก ‘พินาสะบอกแล้วว่าให้แบ่งของเล่นกัน แต่พวกนั้นไม่ให้หนูดีเลยพี่ยุพธ์ หนูดีไม่อยากอยู่ที่นี้อีกแล้ว กลับบ้านเรากันเถอะนะ’

‘อดทนหน่อยนะหนูดี พี่จะพยายามพาหนูดีกลับบ้านให้ได้ และคงไม่มีที่ไหนปลอดภัยเท่าที่นี่อีกแล้ว หนูดีอดทนเพื่อพี่ได้ไหม’

‘แต่พี่ยุพธ์สัญญาแล้วนะว่าจะพาหนูดีกลับบ้าน’

ถามถึงเรื่องกลับบ้านเขาก็พูดไม่ออกนัก ในระหว่างสู้คดียุทธการ ท้อแล้วท้ออีกกับการรอขึ้นตอนต่างๆ ในกระบวนการยุติธรรม ตัวเขายังต้องอาศัยอยู่วัด ส่วนน้องสาวไปอยู่สถานสงเคราะห์ ไปเยี่ยมคราวใดก็เห็นน้องมีหยาดน้ำตา

ยิ่งยุพดีร้องไห้เท่าไร เขายิ่งรู้สึกว่าถอยไม่ได้ที่ต้องต่อสู้กับอาแท้ๆ ของตัวเอง และเครียดเข้าไปใหญ่เมื่อพินาสะบอกว่ายุพดีแทบจะปรับตัวกับเพื่อนๆ ในสถานสงเคราะห์ไม่ได้เลย แบ่งปันไม่เป็นและเอาแต่ใจตัวเอง แต่เขาไม่โทษน้องเพราะอยู่บ้านไม่เคยมีใครมาแย่ง ทุกคนเลี้ยงดูมาดุจเจ้าหญิงตัวน้อย รอยยิ้มของยุพดีเป็นความสุขของพี่ชายได้เสมอ แต่ตอนนี้เจ้าหญิงของเขาไม่ยิ้ม ยุทธการยิ่งปวดใจ มองหาทางจะทำให้น้องยิ้มได้ดังเดิม

ในช่วงชีวิตเหนื่อยล้า ยุทธการเคยถามตัวเองว่าทำไมเขาต้องดิ้นรนอยู่ในโลกแสนทรมานใบนี้ด้วย แต่เมื่อเห็นหน้าน้อง เขาก็รู้เหตุผลว่าจะอยู่ต่อไปเพื่อใคร น้องสาวคือกำลังใจเดียวที่ทำให้เขาอยากมีชีวิตอยู่ ต่อสู้ ทำทุกอย่างเพื่อแก้วตาดวงใจของตัวเอง

เขาจะไขว่คว้าทุกอย่างที่ยุพดีต้องการมาใส่มือน้องให้ได้...

๕

“พี่ยุทธ์! ร้องให้ทำไมคะ”

ยุทธการสะดุ้งเฮือกเพราะได้ยินเสียงน้องสาว เพิ่งรู้ตัวว่ายังนอนอยู่บนเก้าอี้สนามตัวเดิมของกองถ่ายละคร หัวตมมีน้ำรี้น ภาพวันที่พบว่ายุทธดีมีอาการมือจีบครั้งแรกนั้นยังติดตา จนกลับมาในความฝันอีกครั้ง

เรื่องพวกนั้นจบลงด้วยดี ลู้คดีกันปีเศษสุดท้ายเขาได้บ้านและทรัพย์สินคืน แต่เสียญาติผู้ใหญ่คนเดียวที่เหลืออยู่ไปอย่างไม่อาจจะมองหน้ากันได้อีก และหากไม่มียุทธดีเขาก็เหมือนตัวคนเดียวในโลก

ทุกวันนี้ที่ตื่นมา ยุทธการมีเป้าหมายเสมอว่าจะลุกจากเตียงไปทำงาน เพื่อดูแลน้องสาวให้ยุทธดีเป็นดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์อย่างที่พ่อกับแม่เคยทำมา รอยยิ้มของน้องคือรางวัลอันทรงค่าของเขา

“พี่ยุทธ์คะ”

น้องสาวเรียกซ้ำ เตือนให้รู้ว่าเรื่องพวกนั้นมันผ่านพ้นไปหมดแล้วจริงๆ

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมนอนละเมอร้องให้”

“เปล่าๆ” เขาไม่อยากเล่าเรื่องเครียดให้ยุพดีฟังจึงปฏิเสธไป “สงสัยกินข้าวเยอะไปหน่อย พอมาเอนหลังก็ผื่นร้ายนะ”

“แล้วพร้อมไหมคะ หนูดีเห็นเขาเซตฉากกันใกล้จะเสร็จแล้วนะ ก็เลยมาตามเนี่ย”

“ไปได้ยวี่แหละ เตรียมกลับบ้านกันเลย รับรองเทกเดียวผ่าน”

“เดี๋ยวก่อนคะพี่ยุพธ์”

พอจะรีบไปเข้ามาใกล้เพื่อไม่ให้การถ่ายทำในคืนนี้ยืดเยื้อ ยุพธการก็ต้องหยุดเดินหันไปเพียงเพราะน้องสาวเรียกไว้ แวดตาของยุพดีเหมือนคนตัดสินใจบางอย่างอยู่ เขาก็รู้ว่าน้องสาวจะพูดไหม อยากรู้ว่ามีเรื่องอะไรรบกวนใจอยู่หรือเปล่า เขาช่วยเต็มที่ไม่ว่าจะยุ่งอยู่แล้ว

“หนูดีเห็นนะตอนที่ยายดาวอะไรนั่นอยู่กับพี่” ยุพดีพูดเรื่องตอนกลางวันพร้อมความมุ่งมั่นในแววตา “ดูก็รู้ว่ามันชินพี่ยุพธ์”

“อาจจะไม่ชินกับผู้ชายถอดเสื้อก็ได้”

“แต่หนูดีรู้แล้วว่าทำไมมันถึงจะเลิกกับคุณทศ”

“หนูดีจะทำอะไร!”

ฟังเสียงน้องสาวที่อาฆาตชอบกล ยุพธการก็ชักหัวน้ใจ กลัวจะคิดเรื่องไม่ดีจนผิดกฎหมาย

“คงไม่ได้คิดจะทำร้ายผู้หญิงคนนั้นใช่ไหม”

“ไม่ใช่ค่ะ แต่หนูดีจะทำให้ยายหน้าจิตนั้นกลายเป็นผู้หญิงที่ใครต่อใครอิจฉาต่างหาก”

“ทำยังไง”

“พี่ยุพธ์ต้องจิบยายนั้น ทำยังไงก็ได้ให้มันหวานไหวกับพี่ยุพธ์แล้วบอกเลิกคุณทศไป หรือไม่ก็ทำให้คุณทศจับได้ว่ามันนอกใจคุณทศ ยังไงก็ได้ให้สองคนนั้นเลิกกัน”

ความคิดของน้องสาวทำเอาเขาอึ้งจนพูดไม่ออก!

จะ让他จิบยายเหม็นนั้นหรือ ถ้าเธอมาเป็นแฟนพระเอกตัวท็อป

อย่างเขาจริง ใครต่อใครคงอิจฉาอย่างที่ยุพดีวานั้นแหละ แต่น้องเขาลืมไปหรือเปล่าว่ามนตร์ดารากุมหัวใจของทศเทพอยู่ ยกเว้นเรื่องหน้าตาแล้ว เขายังรู้สึกว่าเขากับผู้ชายคนนั้นห่างกันหลายขุมอยู่ โดยเฉพาะเรื่องความสบายใจ คบหากับคนนอกวงการอย่างไรเสียก็คงวางตัวง่ายกว่าการเป็นแฟนของซูเปอร์สตาร์

แล้วถ้าเขาอาจหาญไปแย่งแฟนทศเทพ สงสัยอนาคตในวงการจะดับวูบ บอกลาอาชีพนักแสดงไปได้เลย หรือดีไม่ดีจะโดนล้งเก็บหรือเปล่าก็ไม่รู้ มันคุ้มจริงๆ หรือกับการเอาชีวิตไปเสี่ยง ถ้าเกิดเขาเป็นอะไรไป ใครจะดูแลยุพดี

“พี่ยุพธ์สัญญากับหนูดีแล้วนะว่าจะช่วย” ยุพดีทวงสัญญาที่เขาให้ไว้วันที่เธอต้องเข้าโรงพยาบาล

“ต้องจีบยายนั่นให้ติด มันจะได้เปลี่ยนใจจากคุณทศ แล้วต่อจากนั้นหนูดีจะเป็นคนปลอบใจคุณทศเอง”

“แต่คุณทศก็รู้ว่าหนูดีเป็นน้องสาวพี่ พี่ไปแย่งแฟนเขา เขาจะยอมมองหน้าหนูดีเหรอ”

“หนูดีมีวิธีของหนูดีก็แล้วกันค่ะ” น้องสาวบอกอย่างมั่นใจ “ที่ผ่านมานูหนูดีใจเย็นเกินไป หนูดีจะไม่นั่งอมมือรอทำอีกแล้ว”

“แต่...”

“พี่ยุพธ์ต้องช่วยหนูดี”

ยุพดีสั่งอย่างเฉียบขาด ทั้งที่เขายังมองเห็นแต่ปัญหา ทว่าเวรตาของน้องสาวมุ่งมั่นอย่างไม่เคยเป็น ดูเพียงครู่เดียวเขาก็รู้ว่า เธอต้องการทศเทพมากแค่ไหน หากไม่สมหวังแล้วจะเสียใจจนชักไปอีกหรือเปล่าก็ไม่รู้

“ถ้าหนูดีไม่สมหวังกับคุณทศ หนูดีจะฆ่าตัวตาย”

เขาตายก่อนแน่ ถ้ายุพดีทำอย่างนั้นจริงๆ!

ยุทธการได้แต่อิง สมองไม่ทำงานอีกแล้ว ไม่รู้ตัวว่ายังหายใจได้อยู่หรือเปล่า แค่คิดว่ายุพดีจะจากเขาไปก็ไม่ต่างจากมีคนมาควักหัวใจออกจาก

อก ให้เขาตายเองยังดีเสียกว่า หากน้องสาวต้องมาจบชีวิตเพราะไม่สมหวัง
ในความรัก เขาจะไม่มีทางยอมให้เกิดเรื่องอย่างนั้นแน่
ไม่มีวัน!

“วันนี้เป็นยังไงบ้าง เหนื่อยไหม”

“ไม่เลยคะ สนุกดี”

หญิงสาวยิ้มบางๆ เมื่อทศเทพถาม ฝึกงานวันแรกเลิกตึกตื่นเขาก็มา
รับตามสัญญา ขับรถไกลไม่มีบันลัคน้ำ เห็นหน้ากันแล้วก็ยิ้มให้ชื่นใจอยู่
เหมือนเดิม เท่านั้นเธอก็หายเหนื่อยแล้ว

กลับตึกวันนี้ทศเทพก็ไม่ลืมพาเธอหาข้าวกินก่อนเข้าบ้าน ร้านข้าวต้ม
ตอนดึกคนน้อย บรรยากาศค่อนข้างเป็นส่วนตัว มนตร์ดาราก็เลือกแต่
ของโปรด ผัดกุยช่ายขาว ยำไข่เค็ม กินกับข้าวต้มก๊วยร้อนๆ แต่ไม่ลืมสั่งของ
ทศเทพให้ เธอสั่งต้มยำหม้อไฟ ปูนิ่มผัดผงกะหรี่ และไก่ผัดเม็ดมะม่วง
มาด้วย กินกันแค่สองคนแต่รับรองว่าอย่างไรก็หมด เพราะรู้ขนาดกระเพาะ
กันเป็นอย่างดี

“แล้วพี่ทศล่ะคะ”

ระหว่างนั่งรอมือตึกมาลักพัก มนตร์ดาราก็ชวนคุยไถ่ถามสารทุกข์-
สุขดิบกันอย่างห่วงใยเหมือนเคย

“ก็เหมือนเดิม ช่วงนี้ไม่ค่อยยุ่งหรอก งานที่ช่วยคุณพ่ออยู่ก็ไม่มี
ปัญหาอะไร ส่วนที่ดูแลแพลตฟอร์มลงวิดีโอละครย้อนหลังของช่องก็
ราบรื่นดี”

คนทำงานหลายอย่างตอบอย่างแจ่มใสขึ้น เหมือนเขาจะไม่รู้จักคำว่า
เหนื่อยเอาเสียเลย แต่ได้ยินเขาพูดเรื่องงานขึ้นมา มนตร์ดาราก็ซิกเป็นห่วง

“ต่อไปไม่ต้องคอยรับส่งดาวแล้วนะ ดาวไปเองได้”

“พี่เป็นห่วง”

“แต่พี่ทศจะเหนื่อยเกินไปหรือเปล่าคะ ดาวไปทำงานกับกองถ่ายละคร

ถ้าจันทร์ อังคาร พุธออกกอง พฤหัสเช็กเทป ศุกร์ประชุม เสาร์ออกไป
สำรวจโลเกชั่น อาทิตย์ถ้าโชคดีก็ได้พัก ถ้าโชคไม่ดีก็มีปัญหามาให้แก้ ดาว
กัณฑ์พิทชะเหนื่อย”

“เด็กฝึกงานคงไม่ต้องรับหน้าที่ในกองอย่างนั้นหรอกมัง”

“แต่งงานพิทชะก็ยุ่ง”

“เอาเป็นว่าช่วงแรกๆ พี่รับส่งไปก่อนแล้วกัน ดาวคล่องเมื่อไรค่อย
ไปเอง ตามนี้เนอะ”

ทศเทพไม่ปล่อยให้เรื่องขัดแย้งกับเธอนาน เป็นฝ่ายยอมให้เสมอ
เขาน่ารักแบบนี้หญิงสาวก็ยิ้มหวานให้เป็นอันตกลง

ติ๊ง! ติ๊ง!

เสียงแจ้งเตือนจากโทรศัพท์ของทศเทพแทรกเข้ามาเสียก่อนจะได้
คุยกันต่อ ดูหน้าคนที่อ่านข้อความในหน้าจอสมาร์ทโฟนแล้วเธอก็ชักเป็นห่วง
คิวผู้กันอย่างนี้มีเรื่องแน่

“มีอะไรหรือเปล่าคะ งานด่วนหรือ”

“นี่ไง”

ทศเทพส่งสมาร์ทโฟนให้เธอดูด้วย มนตร์ดาราก็เลิกคิ้วมองมันด้วย
ความสงสัย อ่านไปอ่านมาหญิงสาวก็จับใจความได้ว่านี่คือข่าวนินทาสาธเสียด
เสียของยุทธการกับปิ่นปัทม์ แม้จะไม่ออกชื่อดาราสองคน แต่งานนี้คง
กลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ กับพาดหัวข่าวที่ว่า

แอบกินกันคันคะเยอ